

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XI. — ŠTEV. 199
AVGUST 1944

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XI. — NUM. 199
AGOSTO 1944

VTISI IZ CATAMARKE

Nad glavnim oltarjem stoji čudodelni kip Marijin, kateri je med tednom obrnjen v kapelico, v nedeljo pa se obrne po cerkvi. Tudi ta kip nosi narejeno obleko iz svile. Vrhni plašč je sinje barve, krilo pa je belo. Ima pa dve obleki. Dragoceno, praznično, ji dajo le za največje praznike.

V kapeli pripovedujejo barvana okna zgodovino tega Marijinega kipa.

Prvo okno kaže Marijin kip v skalnati steni, kamor je Indijanec povedel Salazarja, ki je nato zgradil Mariji kapelico, kjer se je Marijino čiščenje začelo. Druga slika kaže čudež ozdravljenja umirajočega. Nadalje sledi prizor groznega požarja, kateri je zagorel na Salazarjevem domu. V skrajni tiski je globoko ver- ni mož pokleknil pred Marijin kip in v neomejenem zaupanju dvignil Marijo in jo nesel k besnečemu ognju. Nenadno je požar ugasnil. Indijanci, ki so sovražili priseljene špance, so pogosto napadli njihove naselbi-

ne. Tudi nad Salazarja je pridrla velika oborožena četa, proti kateri ni imel niti mož niti izdatnega orožja. Mesto da bi se spuščal z divjaki v boj se je spet za- tekkel k Mariji. Vzel je njen kip in z njim v roki je stopil divjakom nasproti, ki so med tem že privršali do nise z dvignjenimi sulicami. Spogledali so se napadalci, crožje jim je padlo iz rok in pokleknili so pred Marijo, nato pa brez besede odšli.

“Nuestra Señora del Valle” je za vse ljudi one dežele, ne le simbol njihove globoke vere, temveč tudi njihova velika zavetnica na vseh potih.

Tako pripovedujejo, da so bili prav čudežno re- šeni letos štirje godci v San Juanu. Vsi štirje doma iz Catamarke so igrali na neki veselici v San Juanu oni usodni večer. Bila je polna dvorana ljudi, ko se je zem- lja stresla. Ti štirje godci so na mah skočili skupaj in vsi glasno klicali: “Nuestra Virgencita, no te olvides de nosotros que somos tus hijos”. — Med tem, ko so bili drugi mrtvi, se nobenemu teh godcev ni nič zgodilo.

Catamarca ima tri značilnosti: Sloviti Marijin kip, njeno svetišče in pa kakteje, ki pokrivajo večino dežele. Vse to vidimo na slikah.

ROJAKOM V FORMOZI. MISIONES IN V PARAGUAJU

V novembru bom osbiskal skrajni ar- gentinski sever, to je Formoso in Misio- nes. Stopil bom tudi v Paraguay. Rojake, ki živite tam okoli prosim, da mi sporo- čite, kakšne prevozne možnosti so iz For- moze do Asunciona (Paraguay), od tam v San Ignacio (Paraguay) do Posadas (Argentina), od tam v El Dorado in Ce- rro Azul ter Cataratas de Iguazú.

Vse rojake, kateri imate v tistih krajih kake poznane, prosim, da mi sporočite njihove naslove. Janez Hladnik,

Decir Catamarca y no recordar a Nuestra Señora del Valle es casi imposible.

Con sobrada razón resalta la catedral de Cata- marca entre todos los demás edificios, pues desde allí reparte Nuestra Señora del Valle su mila- grosa protección a todos cuantos a Ella recurren y muy especialmente a los que son hijos de aque- lla provincia tan confiadamente adicta a su gran protectora celestial. Mientras hubo temblores de tierra catastróficos en todas las provincias adya- centes, Catamarca quedó preservada de tal cala- midad y — más todavía: los catamarqueños, pre- sentes en tales catástrofes, especialmente en San Juan, invocando a su “Virgencita” salieron ilesos.

Miles de gracias conseguidas por intermedio de Nuestra Señora del Valle son documentadas por otros tantos objetos votivos que llenan los espa- cios del camarín de Nuestra Señora.

Se destaca entre los edificios de Catamarca tam- bién la iglesia de San Francisco, en la cual ac- tuara buen tiempo como humilde Franciscano el más tarde obispo Esquíu, cuyo corazón se conserva allí. Este modesto hijo de San Francisco mereció la fama de santidad que está confirmada por mu- chos hechos milagrosos.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Kličič od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Reg. Prop. Intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

6. AVG.: Maša na Paternalu za Karlo Kumar (obl.).

Pri sv. Rozi za Andrej in Alojzija Cigoj.

Molitve na Paternalu.

13. AVG.: Maša na Avelanedi za stariše Reja.

Pri sv. Rozi za sestre Rutar.

Molitve na Paternalu.

14. AVG.: zapovedan post od mesa.

15. AVG.: Veliki Šmaren. Maša pri sv. Rozi ob 12 uri za Ivan Furlan.

20. AVG.: Maša na Paternalu za Ido Mavec. — Pri sv. Rozi na čast sv. Rešnjemu Telesu.

Molitve na Avellanedi.

27. AVG.: Maša na Avellanedi za Rastico Kandus.

Pri sv. Rozi za Josip Kovačič.

Molitve na Avellanedi.

VNEBOVZETJE MARIJINO, 15. avg., je zapovedan praznik in na prejšnji dan je post od mesa.

POROČILI SO SE pri sv. Rozi NEŽA MAKŠE iz Spodnjega Loga pri Kočevju in ANTON SOTLER iz Čateža.

BRATOVŠČINA ima seio in shod na AVELANEDI 20. AVGUSTA, na Paternalu 27. avgusta.

IZ UPRAVE

Opozarjamo naročnike, da naj poskrbe za svojo dolžnost. Vsak številka "Duhovnega Življenja" stane 300 \$ št. 200 bo izšla v povečani nakladi in bo preveda strošek mnogo večji. Prosimo torej, da pohitite z naročnino in prispevate kaj za sklad in za oglase, da bomo mogli pokriti strošek.

Za tiskovni sklad so prispevali nadalje: Gašpar G. 1., Fornazarič 1., Markič 1., Magerl 1., Jurič 1., Zobeč A. 1., Zaletel 1., Vidič 1., Troha S. 3., Jerič F. 1., Andrejek K. 1., Budin J. 2., N. 10., Levpušek 1., Klavčič 1., Mavrič 3., Bensa 1., Simon K. 1., Kunič 1., Medved 1., Dravec 1., Čučič 6., Grosar 1., Klinikon 1., Brajnik 3., Matajuroc 1., Černy 2., Škerlovay 1., Lah 1., Bavčar Š. 1., Lisjak 2., Klarič 2., Prinčič S. 2., Matevžič 3., Šeruga L. 2., Zavec 1., N. 1., Drugi prispevki 5.50 \$. Prosimo nadaljnjih prispevkov.

Na posledicah želodčne operacije je umrl

IGNAC FUJS

star 47 let, doma iz Ižekovcev v Prekmurju. V Floridi je živel mirno družinsko življenje, delal pa je kot mižar v hotelu City. Bil je ljubezniv mož, katerega so vsi visoko cenili, ki so ga poznali.

Že pred dvema meseci je obolel, pa se je njegovo stanje zboljšalo. Zopet je moral leči in je podlegel želodčni operaciji 7. julija.

Zapušča ženo, dva sinčka in eno hčerko.

YUGOSLAVIA ESPERA

Después de una prolongada crisis el gobierno yugoslavo en exilio se ha reconstruido sobre una base más ancha.

El gobierno de Purich fué demasiado panservio y demasiado poco yugoslavo. Por la actitud que tomó respecto a los dos grupos de resistencia contra el invasor perdió la confianza tanto de la mayoría yugoslava cuanto de los aliados. Pero su proceder ha tenido sus razones bien concretas, que últimamente llegamos a conocer. Nos referimos especialmente a la situación en Eslovenia.

Nos llegaron declaraciones de los tres partidos políticos eslovenos, que antes de la guerra representaban 90% de la población. Los populares (clericales), los nacionales (liberales) y los socialistas se dirigieron con fecha 23 de diciembre de 1943 al gobierno yugoslavo de Kairo dando informaciones exactas de la situación e indicando la actitud a tomar.

Los tres partidos, antes siempre en contienda política bastante aguda, se unieron en la "Junta Eslovena" frente a dos enemigos: el invasor y los partisanos, llamados Frente de Liberación bajo el mando de Tito, cuya finalidad es la sovietaización del país. El resumen de las declaraciones particulares de cada partido político y comunes de los tres partidos y del manifiesto firmado por un centenar de las personas más destacadas y dirigido al pueblo es que Eslovenia está en una guerra civil implacable, en la cual se encuentra el pueblo desarmado contra dos enemigos de su libertad, de sus bienes y de su credo.

Los documentos mencionados traen una serie de hechos concretos acusando a los "partisanos" de cosas que dejan a uno helado.

El gobierno yugoslavo no pudo quedar impasible frente a tal situación, pues el interés de Yugoslavia no es que se mate nuestra gente a ciegas y que se implanten en los momentos actuales ideologías nuevas matando no a los invasores sino a los propios hermanos, considerados sus adversarios políticos.

El gobierno de Purich no pudo tomar pues resolución alguna. Los aliados del Este y Oeste, teniendo otro interés que el yugoslavo, no importándoles la confusión y no el sacrificio de nuestras vidas, prestaron plena ayuda a Tito y negaron su apoyo a Mihailovich, representante también de los mencionados grupos eslovenos. Teniendo el gobierno yugoslavo en sus manos documentos tan acusadores contra Tito, que, matando a sus hermanos, tan aliados como quien más, lanzaba por el mundo a través de la BBC noticias de que combate a los invasores. Frente a tal situación el gobierno de Kairo quedó desorientado, pues del país le venían pedidos de no ceder frente a Tito y los aliados le imponían la obligación de hacerlo.

Se buscó una salida y parece que se halló.

La persona más indicada para poder reconciliar los dos grupos antagónicos yugoslavos parecía el Dr. Subasich, representante de los croatas. El se entrevistó con Tito y con otros dirigentes de la vida política en el territorio yugoslavo. Puesto que desde la caída de Italia hasta julio se han producido también muchos cambios en la relación entre los patriotas y partisanos: en Yugoslavia obtuvo el Dr. Subasich éxito, porque los personajes que constituyen el nuevo gobierno y los términos con los cuales se ha presentado indican una posibilidad de arreglo.

Es cierto que Mihailovich está alejado del nuevo gobierno, ya que en el

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Dirección: Pasco 431,

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

anterior fué ministro de guerra, pero el gobierno usó términos como para dejar a salvo su honor patriótico.

El gobierno se compone de 6 ministros: dos serbios, dos croatas y dos eslovenos. Ninguno de ellos es de tendencia comunista, pero todos gozan de la confianza de ellos y también de los patriotas. La cartera de instrucción pública la ocupó el Dr. Isidoro Cankar, que actuara en la Argentina 6 años como ministro yugoslavo.

Considerando los personajes que forman el nuevo gobierno y viendo que están conformes con ellos los partisanos, deducimos que ha de haber un cambio muy notable y favorable en la relación de ambos grupos patrióticos de Yugoslavia. El haberse conseguido eliminar el contragobierno que formaron los partisanos, el haberse podido hallar personajes que reúnen la confianza de ambos grupos significa que la guerra civil, que devastaba el país hace unos meses, ya ha debido de declinar y de que los extremistas de los partisanos cedieron frente a la realidad de la voluntad del pueblo que no simpatiza con las ideas bolcheviques.

Mientras tanto se ha dejado al pueblo plena libertad de determinar su porvenir, pues el rey Pedro II declaró que no regresará a su patria si el pueblo no lo desea.

La situación bélica actual también tiene gran importancia para la disposición del pueblo que ve acercarse los días decisivos. Actualmente truenan los cañones a tan solo 350 km del suelo esloveno.

EL DIA PATRIO DE VIDOVDAN (28 de junio) se conmemoró con una misa en la Cripta de Santa Rosa el 25 de junio. Concurrió un público bastante numeroso, asistiendo el encargado de negocios dr. Felipe Dominikovich. Durante la misa canto el coro de los niños.

La próxima fecha patria yugoslava será el 6 de septiembre, día de cumpleaños del rey Pedro II.

ROJAKOM V ČAKU

Sprejel sem naročnino za D. Ž. od Guština, Jožeta in Antona Štalcarja ter od Zaleski v Las Breñas. Najlepša hvala za točnost. Sedaj pa prosim še ostale rojake v Čaku in drugod, da naj tudi pohite s svojo dolžnostjo. Pošljite s pošt-nim bonom ali girom na moj naslov: Juan Hladnik, Pasco 431.

Smrtna žetev je postal VIKTOR ZLOBEC

doma iz Krajne vasi pri Komnu. Star 42 let je zapustil to življenje 29. junija na smrt pripravljen z vsemi zakramenti in je bil naslednji dan pokopan na Čakariti ob spremstvu mnogih znancev. Umril je po večmesečnem bolehanju na srcu.

Bil je blag mož, ki je užival spoštovanje in zaupanje vseh rojakov in je bil tudi med ustanovitelji in več let predsednik GPDS v Villi Devoto.

Za njim žaluje žena Milka in sinčka Viktor in Alfred.

Euharistični kongres se bliža

Ne gre toliko za to da se napravi nekaj zunanjega šundra, temveč zato, da bi se spomnili ljudje na veliko potrebo svoje duše, katera je lačna in potrebna božjega kruha, le da nima grla, da bi ga zahtevala tako, kakor zahteva telo jed in pijačo, katero potrebuje.

Vsi smo popotniki proti večnosti, pa je marsikateri že opešal na tej večni poti in je obsedel, kot da se mu ne mudi dalje.

Toda življenje nas neizprosno žene naprej, proti grobu, proti večnosti, v katero nam bo treba stopiti. Ne bo pa vseeno, kako se boš tam predstavil. Predstavil se boš pa tako, kakor se boš na to pripravil.

To pa je Gospod Jezus prav jasno povedal, da naj nikar ne računa na ljubeznjiv sprejem tisti, kateri se Njega v tem življenju sramuje, kateri pušča v pozabi božji dar, neskončni božji dar, ki ga nam je dal Gospod Jezus v Zakramentu Svetega Rešnjega Telesa v naš dušni blagor.

Kliče nas Gospod Jezus in vabi nas k božji mizi, da tamkaj sprejmemo božji kruh, ki je duši hrana, da tamkaj sprejmemo Jezusa resnično pričujočega kot prijatelja in da mu ljubezen z zvestobo tudi izkažemo.

Nimaš časa niti za mašo v nedeljo.

Noče se ti, da bi stopil k spovedi.

Sveto Obhajilo si že davnaj zadnjič sprejel.

Samo za telo živiš, dušo pa v nemar pustiš.

Nikar tako! Še je čas, da se zaveš resničnosti našega namena na zemlji. Potrudi se in spet se približaj spovednici in božji mizi. Spet uredi nedeljski dan tako, da bo tudi za molitev, za mašo, za dušo kaj prostora in kaj časa.

Posebno lepa prilika za to bo euharistični kongres v dneh od 8 — 15 oktobra. Ne gre za zunanji šunder. Gre za potrebo tvoje duše.

Za Slovence bodo nekatera posebna dejanja, katerih se boste gotovo radi vdeležili. Nikar ne zanemarite, nikar se ne sramujte svoje vere, svojega Boga in Odrešenika, da nas ne bo strah večnega Sodnika.

8. oktobra bo na Avellanedi posebna slovesnost. Imeli bomo novo mašo, ki jo bo daroval novomašnik iz Córdoba č. g. Mihael Viskovič, ki je naš rojak iz Istre.

12. okt. se bo vršila popoldne kongresna slovesnost na Paternalu. Zvečer pa samo za moške pri sv. Rozi, da bodo nato šli k polnočnici in k sv. Obhajilu, ki bo na trgu Republika.

15. okt. pa bomo imeli novo mašo na Paternalu in se bomo nato vdeležili slavnostnega spreveda.

VELIKI ŠMAREN

Vnebovzeta!

Truma nešteta

angelov rajske te slavi.

tvoje lepote se veseli:

Tebi Devici,

svoji Kraljici,

klanjajo vdano vsi se svetovi.

klanjajo tebi se čisti duhovi.

Vnebovzeta!

Mati presveta!

Z njimi slaviti te žele

naše ponižne pesmice:

Tebi Devici,

svoji Kraljici,

klanjamo vdano se tvoji sinovi,

s svojo ljubeznijo nas blagoslovi!

Kako so vesele

nekdaj ti pele

cerkvice naše romarske,

o hribočkov ti naših vzklikale!

Božja Devica,

rajaska Kraljica!

v žalosti grenki ti nas tolaži,

strast in sovraštvo med nami ublaži!

SIMON GREGORČIČEV ODBOR

ki si je nadel nalogo, da proslavi med nami stoletnico rojstva našega priljubljenega pesnika Simona Gregorčiča, sestavljajo sledeči rojaki:

Predsednik: Franc Kurinčič, bivši predsednik Kobariškega prosvetnega okrožja.

Podpredsednik: Anton Lazar, bivši predsednik prosv. dr. "Sloga" v Sedlu pri Breginju.

Tajnik: Franc Kurinčič, bivši preds. Bralnega društva v Idrskem.

Podtajnik: Rudi Skalin, bivši član Kobariškega Sokola in godbe.

Blagajnik: Ivan Kutin, bivši preds. izobruzevalnega društ. "Vrsno" na Vrsnem.

Podblagajnik: Ivan Klinkon, bivši predsednik prosv. društ. "Pomlad" v Žabčah pri Tolminu.

Pevovodja: Franc Trebše, bivši pevodja Bovškega okrožja.

Pevski načelnik: Franc Rutar, bivši podpreds. prosv. društva "Planinka" v Krnu.

Revizorji: Anton Kurinčič, bivši načelnik Idrske godbe.

Mirko Melihen, bivši član prosv. društ. "Stol" na Srpenici.

Franc Skubin, bivši član prosv. društva v Drežnici.

Omenjeni rojaki tvorijo ožji odbor, v širšem odboru so pa zastopniki vseh naših društev, listov in drugi zaslužni javni delavci naše nasebine.

Sedež Simon Gregorčičevega Odbora je: Calle Garay 3912, U. T. 61-5384, Buenos Aires.

N A Š D O M

Kjer slavček v poletne večere najslajše prepeva,
v planinski tihoti Gregorčičev grob zdaj sameva,
kjer Mahniča borca rodila nam burja je kraška, —
vpognila ga ni, ubila zahrbtnost ga laška! —
kjer čuje vrh Skalnice svete naš Oče in moli,
Sedej, ki priča in žrtev bil naše je boli:
Tam je naš dom!

Oj zemlja, ki mater, očetov slovenskih neštete
sledove ti nosiš stopinj nam presvete,
ki dala nam vsem si bogato življenje,
v tujini nam naših ti sanj hrepenenje!
Pozdravljen naš daljnji, naš ljubljeni dom!

Ce zdaj te zverinskega časa brezbožni prelom,
ah, zbičal je, zemlja, da vsa krvaviš,
razmesarjena vsa, iz ran brez števila,
v morja če solza in krvi potopljena ječiš,
če strašna tepta neizprosna, prekruta te sila,
po tebi, trpeči, usužnjeni dom,
mi, tvoji otroci, še bolj hrepenimo.

V tej boli neskončni, pregrenki s teboj vsi trpimo.
V bridkosti ti svoji, nesrečni naš dom,
vse lepši, vse dražji si nam,
zdaj tvoja le sreča še bolj hrepenenje je našim željam,
predragi, preljubljeni dom

David Doktorič

ESCLAVOS DE UNA ILUSION

El otro día se cruzó mi camino con el de acceso a una cancha de foot-ball. Fué en el momento de la entrada del gentío, que se volcaba como una avalancha imposibilitando todo movimiento en sentido distinto. Tomar el mismo rumbo o arriesgarme a sufrir un accidente, tal fué la alternativa que se me presentó...

Observando esta corriente irresistible, semejante a un río caudaloso que todo lo arrasa, se me ocurría la comparación con el inevitable destino de la vida humana que lleva a todo hombre creado hacia la eternidad. Hay quienes se empeñan en tomar el rumbo opuesto; hay quienes buscan el modo de atravesar la corriente y hay quienes intentan establecerse sobre las orillas... Unos y otros terminarán con un fracaso llevados hacia su eterno destino como náufragos, quizás sin esperanza de alcanzar su salvación...

Aparentemente la avalancha del destino de nuestra vida no es tan irresistible, pues el hombre libremente puede burlarla... ¡Pero tan solo aparentemente! Pues en realidad ese desatender el rumbo de su destino es tan solo un engaño, parecido a la ilusión del viajero al cual le parece estar él quieto y moverse el panorama...

Todos tenemos una meta bien fija y absolutamente inevitable, pero somos libres de movernos hacia ella atraídos por la esperanza que nos inspira Dios, o dejarnos llevar, a pesar nuestro, con la consecuencia inevitable de convertirnos en creaturas indignas ante su Creador.

Nuestro destino está claramente determinado en la palabra del mismo Dios de quien recibimos la existencia: "De El, por El y en El es todo" (Rom 11, 36), lo que significa: Como tienen todas las cosas en Dios su principio, y en El tienen su existencia, en la misma forma van dirigidas hacia El como su último fin. "Todas las cosas las ha hecho Dios por Si mismo, y aún al impío para el día malo" (Prov 16, 4). Todo debe pues subordinarse a la voluntad de su eterno Dueño. El hombre, queriendo sustraerse a esta obligación esencial, hace un esfuerzo estéril; pues temprano o tarde tendrá que seguir el camino de su destino, como las aguas que, salidas del mar en forma de vapor caen como lluvia sobre los continentes y toman el rumbo hacia el océano abriéndose paso a través de los diques incapaces de sostener su enorme presión. Como las abejas, al terminar su faena, regresan a su colmena llevando el producto de su jornada, así deberá inevitablemente, al terminar el día de su vida, regresar cada persona al seno de Dios, de donde salió al nacer.

EQUIVOCACION DE RUMBO.

Como todas las plantas tienden hacia el sol, del cual les viene la luz y el calor; como cada gota de agua presiona hacia abajo, de donde se evaporó, aspira también el corazón humano hacia la dicha... Dice un sbio: "Si quiero o no, intencional o instintivamente, siempre busco mi satisfacción, pues en tal manera ordenó Dios mi naturaleza; anhelar la dicha en la tierra, y en la eternidad, tal es la disposición universal del corazón humano". Solo es cuestión de saber en qué consiste aquella dicha, tan ansiosamente anhelada.

La respuesta no parece difícil. Lo que se aspira generalmente es el mínimo de inconvenientes con el máximo de goces! Trabajar poco, ganar mucho... No negar nada a sus apetitos; satisfacerlos en el mayor grado posible... Preocuparse por la vida terrena, no angustiarse por la eternidad... Si se tropieza con los derechos del vecino... que se arregle él como pueda, yo tengo que mirar por mí..."

EL MINIMO DE INCONVENIENTES

y el máximo de goces. Eso de caminar diez cuadras es mucho. ¡Hay que tomar coche! ¡Eso de subir tres pisos es para tontos, que no saben usar el ascensor! No negar nada a sus apetitos y satisfacerlos en el grado máximo posible. ¡Total, se vive una sola vez! ¡Hay que vivir bien!

He aquí el sensualismo absoluto, por el cual se guían los materialistas modernos, muchos de los cuales no renegaron de la fe en la inmortalidad de su al-

ma y de la existencia de Dios. Viven y quieren vivir tan solo la vida de su cuerpo conforme con los instintos desordenados y apasionados, dejando para más tarde la preocupación de su alma.

Así proceden aquellas madres, que toleran todas las travesuras y barbaridades de sus chiquilines, porque a los chicos no hay que castigarlos, por que no entiende todavía". Cuanto exigen gritando, lo obtienen siempre. Cuando se les ocurre no comer alguna cosa se les miman en mil formas, ofreciéndoles todo lo que se les antoja. En el viaje el asiento tiene que ser para ese malcriado, aunque esté por desplomarse alguna anciana a su lado, y la madre misma sigue de pie al costado del señorito cómodamente sentadito.

Y los hijos e hijas grandecitos también tienen derecho a vivir. Las mismas historias de los cines y novelas quieren reproducirlas en su propia vida y ¿quién puede oponerse a ello? ¡Ellos también quieren ser novios y novias! Tienen quince años; y los estudios, la formación del carácter y de la inteligencia, la preparación para los deberes de la vida son un asunto secundario. Lo principal es divertirse. No quieren amargarse la vida con asuntos demasiado serios... ¡Ya lo harán más tarde!...

He aquí una equivocación fatal de rumbo. Esos niños serán incapaces de hacer frente a las durezas de la vida, por falta de voluntad, de salud, de inteligencia y de la comprensión de su deber. De tales niños saldrá una generación de mal educados, de imbéciles, de insoportables, de miserables desgraciados y causa de desgracias ajenas.

Eliminar de la vida los inconvenientes y darse todos los gustos... Bien comprueban la fatalidad de este error los miles de hogares desgraciados, los hijos abandonados por sus padres, las mujeres perdidas, los suicidios y las crónicas policiales.

Buscando la dicha que aspira el corazón, pero buscándola en la sensualidad, es tomar el camino ancho que conduce hacia abajo y que es muy cómodo pero muy diferente del caminito escarpado, estrecho y erizado de espinas, el camino de la virtud, de la fe, del sacrificio, ese caminito que penosamente conduce hacia la paz temporal y la dicha eterna... Pero que es el único que lleva hacia la felicidad.

Cómo una planta salvaje, a quien si no se la ennoblecía con noble injerto y si no se la atiende podándola, enderezándola y abonándola, no da más que hojas y frutos mezquinos, así también el hombre no alcanza el verdadero fruto de su vida, la dicha aspirada, si no procede con debido rigor para con su cuerpo tan lleno de malos instintos y tan apto para los engaños diabólicos, con los cuales el demonio busca de ilusionarnos.

No rehuir de los inconvenientes y negarse todos los gustos desordenados, tal es el camino que indicó Jesús como camino de la paz temporal y de la dicha eterna!

TRABAJAR POCO — GANAR MUCHO

parece el ideal de otros. Quisieran eliminar la sentencia dictada sobre la humanidad: "Ganarás el pan con el sudor de tu frente". Quisieran convertir su vida en una fiesta prolongada. Vivir para divertirse...

La ley del trabajo está bien claramente escrita en toda la naturaleza. El pan no se elabora de los yuyos que crecen sin trabajo, ni los vestidos se sacan de las telas de arañas...

No se necesitan argumentos, para demostrar la necesidad del trabajo, pero con todo hay muchos que se afanan buscando mil maneras de eludir esta obliga-

CIRILOVO NEDELJO smo prav lepo proslavili.

Slika nam kaže prizor iz čajanke, ki je bila prav živahna.

Opozarjamo rojake, da radi prihajate k slovenski službi božji.

Sv. maša je na Paternalu vsako prvo in tretjo nedeljo ob 10 h na Av. del Campo 1653. Molitve pa na Avalos 250 ob 16.30 uri razen tretjo nedeljo.

He aquí una parte de los concurrentes a una fiesta de la Colectividad conmemorando a los apóstoles eslavos Santos Cirilo y Metodio. En la iglesia de Santa Inés hizo uso de la palabra el R. P. Rodolfo Carboni, párroco de Santa Rosa.

ción. ¿Y con qué resultado?... Trasladando su deber a hombros ajenos.

Si bien es cierto que con el progreso de la civilización resulta para el hombre muy aliviada la tarea del trabajo físico, que realizan las máquinas, pues se calcula que trabajando cada persona tan solo 4 horas diarias, todos tendríamos de todo en abundancia, eso no obstante nos encontramos rodeados de personas que deben trabajar sin descanso para ganarse una miserable vida... Y eso, porque hay otros que quieren vivir bien y ganar mucho, trabajando poco o nada...

¡Un error fundamental! Pues el trabajo es un deber absoluto de todos porque es condición esencial de la vida virtuosa y de mérito sobrenatural. San Jerónimo nos explica este deber: "Si tú no necesitas trabajar, porque por la bondad de Dios tienes todo lo necesario, no puedes sustraerte a la obligación de trabajar, sino debes ser diligente como los demás... Pues no es mayor mérito ante Cristo el repartir tus rentas a los pobres, que con el propio trabajo, hecho por tu provecho dar buen ejemplo a los demás..."

Dios no nos mandó a este mundo, para esperar aquí ociosamente el momento de su llamado a la eternidad o para pasar la vida en diversiones, sino provió a cada uno con los dones correspondientes, que debemos hacer productivos trabajando para nuestro perfeccionamiento moral y material, el bien del prójimo y la gloria de Dios. Si se descuida este plan que trazó el Creador y el Padre común de todos, sigue inevitablemente el trastorno. He aquí algunas consecuencias:

1. LA DECADENCIA MORAL que llena las cárceles, manicomios y hospitales, que deshace las familias. Pues quien rehuye el trabajo penoso, manual, evitará también la molesta lucha contra sus inclinaciones perversas. Como en un campo descuidado no crecen plantas útiles sino solo yuyos espinosos y pasto, invaden también a un corazón no cultivado todos los vicios de las pasiones que no tardarán en afectar también la salud del cuerpo y el bien público.

2. EL DESEQUILIBRIO SOCIAL es otra consecuencia inevitable. Las primeras víctimas son los indigentes, de quienes abusan los que pueden imponerse a ellos hallándolos indefensos e incapaces de resistirles. Así trasladan sobre los hombros de ellos la molestia del trabajo reservando para sí el beneficio de la ganancia... Pero también los que se consideran víctimas tienen su buena parte de culpa y muchas veces

toda la culpa de su miseria por el mismo vicio, de rehuir el trabajo penoso con el cual deberían empezar su carrera. En lugar de envidiar a los de arriba, en lugar de fabricar planes para arrebatárselos el lugar, en vez de abandonarse a su — "mala suerte" deberían lanzarse con confianza en sí mismos y en aquello de que a "quien madruga Dios lo ayuda"... Con toda seguridad que mucha más miseria hay debido a la propia dejadez que debido a la injusticia del orden social.

3. EL DESCONTENTO se apoderó del corazón. Quien gana cien, le molesta que el vecino gane doscientos... Si tiene mil, se angustia para alcanzar dos... Y cuando es millonario tiembla más todavía por ansia de multiplicarlo y por miedo de perderlo...

4. Qué lejos de lo que es la dicha apetecida se hallan todos aquellos cuyo ideal es la ganancia y qué pronto son para cometer cada clase de **CRIMENES Y ABUSOS**. Los huérfanos, las viudas, el salario detenido, el sudor y la sangre de los indefensos gritan al cielo por venganza que no tarda en venir.

EL BIENESTAR MATERIAL

parece el único resorte que mueve la vida, olvidándose aquellas palabras de Jesús que, después de explicar el cuidado de Dios por los pájaros y por las flores, agrega: "Cuánto más que ellos valéis vosotros. Vuestro Padre sabe que tenéis necesidad de todas estas cosas..." (Mat 6.)

¿Acaso no repartió Dios en abundancia excesiva por todo el mundo lo que el hombre necesita? Es tan solo cuestión de repartir equitativamente, conforme con el mandamiento de Jesús: Amar al prójimo como a sí mismo... Teniendo a Dios por Padre, queriendo a todos como hermanos ya podríamos disfrutar la mitad del cielo en este mundo y ganando así la dicha completa para la eternidad.

"Buscad primero el reino de Dios que lo demás se os dará por añadidura" dijo Jesús. Pero la gente hace al revés. Todo el empeño lo funda en lo que Dios promete de "yapa". No se escatiman sacrificios para asegurarse la dicha pasajera de este mundo, que cuanto más afanosamente se busca, tanto menos se consigue. Pero no se preocupa nada por la dicha eterna a la cual aspira el corazón y que debe de buscarse primero.

Todas las cosas creadas, necesarias o solo útiles para nuestra vida del cuerpo, deben ser solo escalones por los cuales subir hacia la felicidad eterna. Todo

le deberíamos tener supeditado y así todo nos conduciría hacia la dicha verdadera.

El tiempo es oro, pero sólo para los que lo santifican cumpliendo la voluntad de Dios. Para los que se empeñan en usarlo tan solo para su progreso material se transforma el tiempo en cadena de esclavitud absoluta. Siete días nos da Dios cada semana. Nos permite seis para los asuntos del cuerpo, pero nos reclama uno para cumplir con el alma y con nuestro eterno Dueño. Pero en el afán, de ganar más todavía para el cuerpo, se descuida todavía este día del Señor. Ni una hora se sacrifica por los asuntos espirituales, para oír la misa, porque "no se quiere perder el tiempo". "Porque les falta el tiempo". ¡Ya veríamos como lo tendrían, si se trataría de recibir 5 \$ a la salida de misa! No es pues, porque no hay tiempo, sino porque se han hecho esclavos de mamón, realizándose en la vida de ellos lo que dijo Jesús: "Nadie puede servir a dos señores, a Dios y a mamón". (Mamón — dinero). Esa gente pues, negándose a su Dios Creador, Redentor y Juez, se ha entregado al ídolo del dinero que les esclavizó hasta el punto de arriesgar su dicha eterna por la tonta ilusión de asegurarse mejor su vida terrena.

Los talentos recibidos, los cinco sentidos, que deberían servir para conseguir la dicha verdadera para sí y para los suyos los invierten exclusivamente para almacenar lo que les parece productivo para los bienes materiales. Tropezando con los derechos ajenos y echando en desgracia a los demás, tampoco logran lo que aspiran, pues muy pocos son los momentos en los cuales se sienten felices y largas son las horas en las cuales se mortifican, como aquel que sufre la sed en sueños y no puede alcanzar el agua.

¡Justo castigo para el abuso del don de Dios! La vida, el tiempo, las fuerzas físicas, la salud, los talentos, los bienes... todo, todo lo que poseemos lo recibimos como capital con el cual ganarnos la dicha eterna manteniéndonos la vida y beneficiando al pró-

jimo y convirtiéndolo en mérito espiritual, haciendo obras de caridad según las palabras de Jesús: "Procuraos amigos con la riqueza inicua que os recibirán en las moradas eternas cuando desallareis" (Luc 16).

Fueron una revelación para los judíos las ocho bienaventuranzas, tan nuevas, tan increíbles, tan contrarias todo lo que ellos hasta entonces pensaban. Siempre quedan en oposición con lo que es la prudencia de la carne. ¡Bienaventurados los pobres, los afligidos, los mansos, los misericordiosos, los que mortifican su carne, que sufren injusticias, los pacíficos y perseguidos! Sin embargo son el único indicador exacto del caminito angosto, escarpado y erizado de espinas que conduce a la dicha.

¡Pues no hay escapatoria! Buscar otro camino para la dicha es una ilusión que tan caro deben pagar junto con los culpables también los inocentes. Ni la comedia, ni la diversión, ni las riquezas ni los puestos honrados son condición absoluta de la dicha ya que: "todo es vanidad fuera de amar a Dios y a servirle a Él sólo".

Así es más feliz un pobre jornalero, cumpliendo honradamente su deber y sirviendo a Dios con la esperanza de la dicha eterna, que un gran señor que tiembla ante el momento que tendrá que abandonar todo aquello por lo que lo envidian los demás y se gloria él. Así es más feliz una humilde religiosa que renunció a todo, una madre en medio de las mil preocupaciones que le da una docena de hijitos, que aquella actriz que la honran hoy todos los diarios y le mandan flores todos los calaveras, y mañana terminará por arrojarse por la ventana de su departamento lujoso de un rascacielos.

Las inclinaciones perversas son una cosa: la realidad de la vida empero surge evidente de la pregunta de San Pablo: "¿Qué fruto tenéis pues de aquellas cosas, de las cuales os avergonzáis? Porque el fin de ellas es la muerte. Porque la paga del pecado es la muerte". (Rom 16, 20).

CIRILOVA NEDELJA

2. in 9. julija smo se spomnili naših slovanskih apostolv. Zunanja slovesnost je imela svoj glavni dan 9. julija s popoldansko svečanostjo v cerkvi in nato z družabno zabavo na Paz Soldán.

Dan je bil prelep. Da nebi pozabili, da je 9. julij, so na jasno modrino neba še napisali ta dan, ki ga Argentina slavi na poseben način. Marsikoga je zato seveda odnesla proslava v Palermo.

Ob napovedanem času se je na kraju čajkan začelo živahno gibanje. Gospe Cotič, Kerševan, Trampuž, Kogoj in še nekatere druge, so imele polne roke dela z obilnimi jestvinami, katere so prinašali rojaki. Tam je bila cela vrsta gubanc in potic, tam spet vsake vrste kolači in kolački, sandviči, sladkosti vseh vrst, ki jih umejo delati naše gospodinje in kuharice. Tudi steklenic z različnimi obtajočimi napisi in s še bolj dobro vsebino domačega vina se je nabralo dovolj, da bo za vse.

Ob treh smo začeli pobožnost v cerkvi. Mali zbor se je zbral okrog pevovodja Cirila z veselim praznikom njegovega godu. Veselo se je oglašala njihova lepa pesem, ki je spremljala rožni venec in nato litanije, ki so jih zapeli izpred oltarja kar trije duhovniki, čeprav je bil Slovenec samo g. Janez. Tudi č. g. Gilardi, naš znanec iz Lurda, kjer je tako lepo pridigal, in P. Manuel sta se naučila in sta kar lepo zapela.

Sledil je nato govor župnika sv. Roze, P. Carbonija, ki je v svojem nago-

voru pokazal, kako veliko bogastvo nudi zemljanom vera, ki nam z vero, upanjem in ljubeznijo lajša sedanost in dviga naše misli v večnost, v katero polni upanja hrepenimo in z lahkoto prenašamo težave tega sveta, ker vemo da je le za nekaj časa.

Po končani pobožnosti smo stopili vsi na dvorišče pri sestrah. Dolge mize so čakale polne bogatih darov. Med vzornim obnašanjem otroškega drobiža smo se veliki in mali kmalu razporedili in je vsak prišel k svojemu sedežu in vsak je lahko seegal po tem, kar si je pozelel. Kmalu so se začele sukati med gosti postrežne rojakinje. Stanke in Bojan pa sta skrbela, da so bile na svojem mestu tudi steklenice.

Gospod Janez je nato spregovoril par besed zahvale vsem, kateri se prizadevajo za slovensko službo božjo. Najprej pevovodju Cirilu in pevcem, velikim in malim, nato vodstvu in članom Bratovščine. Nadalje se je zahvalil vsem, kateri so doprinesli na katerikoli način k lepi slovesnosti tega dne, z darovi in z delom. Posebno zahvalo je izrekel njim, ki so tako skrbno vse pripravile.

Nadaljno besedo je naslovil na one rojake, ki so na vodilnih mestih našega javnega življenja, kakor a. Baretti, predsednik Slov. Doma in Švagel, urednik Slov. Lista.

Nazadnje je spregovoril besedo jargalski družini "Aguaribay", ki je prišla s svojimi lutkami, da nam naznari tudi nekaj razvedrila s svojimi predstavami. V

tej skupini delujeta gospodini Čehovi-novi.

Kmalu je povzel besedo "Aguaribay", ki nas je potem prav lepo zabaval z različnimi komičnimi prizori in le žal, da se je nekaj pokvarilo, da niso mogli postreči z obsežnejšim programom, ki so ga pripravili. Pa vseeno smo bili prav zadovoljni in hvaležni.

Prav zadovoljni smo bili vsi s to preprosto veselico in tudi stroši so bili vsi lepo pokriti z donatnimi prispevili, ki so dosegli 75.— \$.

Lepa je bila ta slovesnost, ki nas je ob enem tudi spomnila na daljnost, da vsak po svoji najboljši moči sodeluje za napredok verskega življenja med rojaki in za vdeležbo pri službi božji.

Spominjamo torej vse rojake, da radi prihajate k naši službi božji tako na Pal ternalu kot na Avelanedi, k maši in molitvam.

SLOVENSKA SLUŽBA BOŽJA je na PATERNALU: maša vsako prvo in tretjo nedeljo v kapeli nasproti bolnice Tornú, ob 10 uri (Av. del Campo 1853). — Molitve so na Avelos 250 ob 14 30 uri, razen tretjo nedeljo.

NA AVELLANEDI je MAŠA drugo in četrto nedeljo, MOLITVE pa tretjo nedeljo ul. Manuel Estevez 630 (blizu La Blanca).

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Prostrana katedrala mesta Catamarca je zgrajena v kolonialnem slogu. Stilistično ne nudi nič posebne- ga, pač pa se ponaša z ogromnimi slikami, ki pred- stavljajo zgodovino "Dolinske Marije".

Posebno pa so potegnili name pozornost oltarni kipi. Škapulirska Marija, Žalostna Mati božja, sv. Ja- nez pod križem, . . . kar po vrsti oltarni kipi so si nadeli — žametne obleke . . . Tudi kje po naših kra- jih se je videlo, da je Marija s časom menjavala svojo obleko, toda ta navada je bila že davno zabranjena in je predpisano, da svetniški kipi ne smejo nositi oblek iz tkanine. Catamarca in La Rioja pa sta ohranili sta- ro navado in je tako menda Marija prevzela tamkaj nalogo, da zapoveduje — žensko modo . . .

NA RAZSTAVI

Katamarkenci so skromen narod, ki žive večinoma raztrešeni na podnožju obrobni gora, koder so zrastle njihova revna sela poleg izvirov vode. Iz velikih mest do njih ni prišla potratnost, za katero pač tudi nimajo sredstev. Pa tudi moderna nevera jih ni okužila, če- prav seveda tudi oni niso brez človeških slabosti. Po- sebno lenoba je kaj navadna njihova slabost. Tako sem slišal že prej in tako se mi tudi verjetno zdi, kajti nji- hova zemlja ni taka, kakor so naša slovenska tla, kjer je dela poleti in pozimi, pomladi in jeseni, kajti sonce se z dežjem menjava in plodi rodno polje in žene v naglo rast gozdove, tako da delo vedno naprej žene. V Catamarki pa imajo komaj enkrat na leto nekaj kapelj dežja, ki komaj da vlage za nekaj dni, potem pa se voda skrrije in šele v skromnih studenčkih skopo pride na dan, tako da ni vode niti za namakalna dela niti za rast. Kaj naj torej delajo ljudje, če pa je njihovo delo toliko vredno, kot če bi kdo kopal luknje v — vo- do . . . Zato imajo tamkaj ljudje le malenkosten posel s poljem in z vrtom: velika večina leta pa je njegov čas prost, da lahko pije — mate ali pa žganje, če ga ima s čim kupiti . . .

Da kaj več spoznam o Katamarki sem se naslednje jutro namenil, da si ogledam provincijalno razstavo, ki so jo par dni preje otvorili. Na precej prostornem raz- stavišču kažejo vse, kar ima ta dežela svojskega. En sprehod po razstavi je kaj poučen. Žal da tedaj niso imeli še na razpolago niklih tiskanih pripomočkov in so mi obljubili, da mi te stvari pozneje pošljejo . . . Do danes nisem še ničesar dobil in so mi ostali v spo- minu le motni obris figur, katere sem videl slikane nad posameznimi oddelki. Vse podobe so delo nekega do- mačega umetnika, ki je nemara res kaj umetniški, pa vtis, ki ga njegove podobe napravijo, ne vem, če je po volji vsem.

Malo iz nagajivosti malo pa tudi zares sem vprašal

uradnika, ki mi je razkazoval razstavo, če je prebi- valstvo province po večini indijanskega porekla . . . Začuden in kar nevoljen me je pogledal, kako da pri- dem na to misel. Saj tukaj je vse prebivalstvo belo in je že davno izginila indijanska kri, tako mi je zago- tovil.

Jaz pa sem mu pokazal slikarije češ: ali niso to sami indijanski obrazi in to prav po vseh okrajih pro- vince, katere predstavljajo posamezni paviljoni?

Imate prav. Toda to je le na slikah. Ljudje pa nosijo drugačne obraze, tako mi je opravičil umetnika, češ da on na to ni pomislil . . . Pač tako, kot se umet- nikom rado zgodi, tako v sliki, kakor pesmi, da poza- bijo na realnost življenja in se potem s celim svetom kregajo, če jih kdo opozori, da je resničnost drugačna kot njihove fantazije. Skrivajo se za svoje umetniške privilegije, s katerimi potem skušajo opravičiti moralne pogo- reške svojih umetnin, na to pa še svoje lastne osebne resnične zablode . . .

Vsekako pa so ilustracije razstave zanimive. Prika- zujejo pridelovanje grozdja in drugega sadja iz ka- terga delajo slovito žganje, ki ga kontrobanijo v so- sednje province in pomeni prav tisti kontroban glav- ni vir dohodkov nekaj tisočev prebivalstva . . . Tudi kontroban je upodobljen nad enim izmed paviljonov. Drugje delajo vino, kopljejo rude, podirajo drevje, tkejo preproge . . . Saj so znane preproge iz te dežele, in odeje iz volne, katero daje vikunja, neka vrsta ovce v planinskih krajih Katamarke. Tamkaj pa čepi pastir s prekrizanimi nogami in si tako zatopljeno piska v svo- je piščali, da niti ne vidi žene, katera mu tišči pod nos skodelico z zajtrkom . . .

V poslednjih letih je Catamarca zelo napredovala, ker so odkrili v tej provinci vsakršnih najdragocenejših rud, katere sedaj že deloma izrabljajo. Zlasti donosna je sluda (mica), ki je menda boljše ne dobivajo v celi Ameriki. Odkrili so bakrene, cinkove, železne rude in še drugih več, tako da postajajo vsak čas bolj poznani kraji kot: Tinogasta, Ainogasta, Sanogasta in kaj vem kakšne "gaste" še . . . Andalgalá, Copacabana, Chum- bicha . . . to so kraji, kateri se vsak čas več imenujejo in stalno rastejo, ker obetajo deželi rudnine, katere so bile dosedaj predmet uvoza iz tujine.

INDIJANSKE STARINE.

Prvotne prebivalce v deželah sedanje Argentine sodijo za precej primitivne in neizobražene divjake. Ni dvoma, da je indijanska "inka"-kultura v Perú dose- gla znatno višje stopnje, kar je dokazano z njihovim stavbarstvom in tudi z njihovo pisavo, za katero so rabili nekake trakove. Tudi marsikatero iznajdbo so poznali in posebno v zdravilstvu so vedeli za marsika- tero skrivnost, katere še danes ne vedo moderni zdrav- niki. Najvišjo kulturo so dosegli Indijanci v Centralni

PRVO SV. OBHAJILO bomo imeli tudi letos, zato prijavite otroke čim preje, da se dobro pripravijo.

Na sliki vidimo našo mladež, ki pričau- kuje, kdaj bo nastopil "Aguaribay" 9. ju- lija na Paternalu ob priliki Cirilove ne- delje na čajanki.

Asistieron muchos niños a la fiesta de la Colectividad el 9 de Julio, que des- pués de la ceremonia religiosa tuvo un agradable acto familiar. Al té siguió una función de los títeres "Aguaribay", gru- po organizado por los ex-alumnos del co- legio Bernasconi, que brindaron un rato agradable a los grandes y a los pe- queños.

Ameriki, kjer se je razvila takozvaan "Maya-kultura". O vseh teh indijanskih stvarih bi nam mogel spregovoriti strokovnjak, kakor na primer naš rojak Ivan Beninger, ki živi v Neuquenu ob Lago Aluminé in ki velja kot eden najboljših poznavalcev jezika in kulture praprebilcev Argentine.

Jaz jim nikakor nočem delati krivice in odrekavati zaslug za napredek civilizacije. Kar sem pa videl v Catamarki in pozneje v Riohi mi pa kar nič ni služilo v dokaz, da bi bili Indijanci tistih krajev kaj prida izobraženi.

V Catamarki in Riohi vlada velikansko zanimanje za stare izkopenine. Večji del župnikov po tamkajšnjih samotnih naselbinah posvečujejo veliko pozornost starim najdeninam in ima vsak pomembnejši kraj kak arheološki muzej. Catamarca ga ima tudi. Vodi ga en pater frančiškan. Strokovnjaku arheologu bi nemara tihte črepinje, glinaste figurice vseh komičnih in monstroznih oblik, vlasnice, posodje, orožje in orodje, ornamentika raznih tipov, zaokrožene in pravokotne linije, figure kač in krastač, govedi in ovac ter ptičev . . . strokovnjaku, pravim, bi to marsikaj povedalo, toda bežnemu opazovalcu, ki ni imel prilike, da bi študiral osnove indijanske kulture, vsi tisti predmeti povedo kaj malo. Primerjaje tiste starine s sodobnimi odgovarjajočimi predmeti, človek kar pomilvaže misli na materialn in duhovno revščino onih davnih rodov, — kateri so pa nemara bolj srečno živeli v svojih zemljatih brlogih in pokušali svojo "čičo", kakor pa razvajeni človek modernega časa, ki se valja v udobnosti pa vendarle ni srečen, ker je večno nezadovoljen v nesmiselnih željah in večno nenasičen s tem kar ima . . . ker mu ni nikdar dovolj . . .

Zbiranje starin je prava strast nekaterih duhovnikov v tistih provincih. Nekateri so nagromadili vsakršnega kolenja, ki nosi kako sled človeške roke in se dogaja, da nekateri pozablja na duše tistih, katere ima na skrbi, med tem ko zbira kamenite ostanke onih, kateri so že pred stoletji zapustili to zemeljsko revščino. Pravijo, da je eden od tistih postavil krasen muzej in ga napolnil s starim kamenjem, med tem se mu je pa — cerkev podrli . . . Pa se vendar bolj briga še naprej za muzej kot pa za obnovo cerkve . . ., katero bo sedaj lahko tudi kar v starinski muzej spravil.

NEKDAJ IN SEDAJ

V Catamarki je slovit frančiškanski samostan. Tamkaj je bilo pred stoletjem glavno semenišče za severne province. Tamkaj je delal šole slavní škof Colombes. Tamkaj je tekel glavni del življenja svetniškemu frančiškanku Esquiui, pozneje škofu v Córdobi. Samostan nosi ohranjen marsikak spomin na ta velika moža. Celó srce škofa Esquiui, ki je ostalo nestrohnjeno, hranijo v dragoceni zakladnici in je za pogled prav tako, kakor je srce zdravega človeka. Ali je kaj čudežnega v tem, da se je srce tako ohranilo (truplo je v Córdobi, kjer je umrl) ali kaj je temu vzrok, tega pač ne vem. To je pa gotovo, da je bil Esquiui mož svetniškega življenja polen nezmagljive krščanske ljubezni in ponižnosti, v kateri je odklonil odlično ponudbo, ki jo je imel, ko so ga hoteli po vsej sili postaviti za škofa v Buenos Airesu (1870) in le pod polorščino je sprejel pozneje škofijski sedež v Córdobi, kjer je storil nepopisno dobrega za blagor vernega ljudstva. Življeniepis tega svetega moža, vrednega sinu sv. Frančiška, pripoveduje o premočnih delih apostola, čigar srce je v božjih očeh zaslužilo očitno priznanje, da je bilo ohranjeno trohno.

Marsikatero zgodbo njegovega življenja sem zvedel oni večer ko smo sedli k prijaznemu pomenku, kateremu so komarji prilagali svoje popevčice; še kak

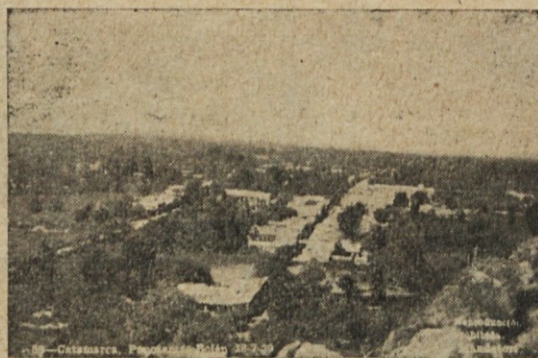
netopir je plahutnil mimo nas in cvrče je frlel mimo nas nekak mrčes, katerega nisem mogel videti, v koliko je netopirju podoben, a ga prav tako imenujejo . . .

Jugoslovan je danes izredna prikazen . . . Vsaj takrat je še bil, v mesecu februarju namreč, ko se je s častjo imenovalo naše ime. Zato so navalili name s sto vprašanji o Rusiji, o komunizmu, o razvoju vojne . . . Koga pač danes ne zanimajo stvari, katere je treba v teh letih rešiti za nekaj desetletij vsaj.

Ruski strah je tisto, kar tukajšnje ljudi najbolj vznemirja. Rus - komunist - jud . . . to je zanje vse ena čudna godlja, katere ne vedo v nobeno pravo skledo stresti. Imel sem torej dovolj pčsla, da sem jim dopovedal, da se Rusom samim strašna krivica dela, če jih zamenjavajo z judi, ker Rusi judov prav tako nič radi nimajo, kakor jih ne maramo Slovenci. Da je prišlo v tej deželi do zmote v tej stvari, je od tod, ker tukaj pravih Rusov skoraj nič ni in so prišli semkaj iz Rusije le judje.

Tudi komunist in Rus ni isto. Mi Slovani smo Rusom vsi prijatelji, ker so oni naš bratski narod in edini slovanski narod, kateri se je znal uveljaviti tudi sedaj. Zato, ker so naše krvi, jih cenimo in nanje tudi svoje politične nade stavimo. Kar se pa boljševizma tiče, je pa drugačna zadeva. Ruski boljševizem ali komunizem danes je že nekaj čisto drugega, kot je bil pred 20 leti. Tedaj je bil Trockij, ki je upeljal klanje in nasilje. S pobojem vseh kateri niso bili z njim na celi črti, je divjal tedaj komunizem tudi proti veri . . . Danes so Rusi že uvideli, da je bilo pogrešeno eno in drugo. Trockija samega so že davnaj pognali; idejo internacionalne komunistične revolucije so že tudi opustili, ker so celó kominterno razpustili; sedaj je vera spet dobila nazaj pravice, katere ji po resnici gredo . . . Zato se danes svetu ni treba bati ruske zmage, če bodo Rusi prinesli v svet boljši socialni red, ki bo kapital postavil v službo skupnosti in odpravil neupravičene razlike med otroci bogatinov in siromakov . . . Zato se tudi mi, katoliški Slovani, ne bojimo ruske zmage, temveč si jo želimo in od nje nekaj boljšega pričakujemo . . .

Nekaj drugega je, kar nas skrbi. V vsaki deželi je mnogo brezvestnih kričočev, katerim ni mar ne očeta ne matere, ne brata ne sestre, ne Boga ne lastne duše, ne življenja in ne krvi. Tisti brezvestni elementi bodo iskali ugodno priliko, da postanejo gospodarji položaja in tedaj, če jim bo to uspelo, bodo pod krinko komunizma klali in požigali vse tisto, kar sovražijo . . . In da taki ljudje vedno sovražijo tisto, kar je na potu njihovih pohoti, pohlepu in častilakomnosti: da so jim na potu pošteni ljudje, urejeno življenje, božja postava, in vera ter duhovniki, to je samo po sebi umevno . . . Nevarno je torej, da si taki elementi nadenejo krinko reformatorjev človeštva in bodo pod lepo masko patriotizma in borbe za svobodo klali in pobijali vse tiste, katere sovražijo . . . Civilna vojna, katero vtegne se-

Catamarca ima tudi svoj — Betlehem, kjer pridelujejo slovito žganje.

EL GRAN FESTIVAL "200"

de "La Vida Espiritual" ya está en preparación.

Se realizará el 10 de septiembre a las 15 horas en el salón San José, Azcuénaga 164.

Nos darán un programa muy selecto los niños, las jóvenes y los muchachos.

También el elenco dramático de Santa Rosa preparó un acto especialísimo.

Los cantos y música selectos recordarán el centenario del nacimiento del gran poeta esloveno Simón Gregorčič.

Una gran alegría será la rifa con 200 premios.

El beneficio del festival está destinado a cubrir el déficit de la revista "La Vida Espiritual", que cumple una misión tan grande en la colectividad. El número de la Revista que publicará el programa será el No. 200.

Esperamos que todos los amigos y lectores de nuestra revista comprenderán su deber, de contribuir para el éxito de este acto y apoyar así una obra tan constructiva para la mutua comprensión de argentinos y yugoslavos.

La revista eslovena "LA VIDA ESPIRITUAL" es el órgano de la vida religiosa y cultural de la Colectividad eslovena en la Argentina. Su director actual es el capellán de la Colectividad P. Juan Hladnik, su fundador fué el trágicamente desaparecido P. José Kastelic.

Este año cumple la revista ya 11 años de su labor alcanzando la presente edición ya el No. 199, de modo que el número siguiente que saldrá con el programa del gran festival llevará el "No. 200".

Puesto que "La Vida Espiritual" no es una empresa lucrativa sino un medio de apostolado, debe para su sostenimiento contar con el apoyo de las personas generosas a las cuales nos dirigimos con nuestro pedido, de cooperar en la forma más amplia posible para el éxito del festival del 10 de sept. cuyo beneficio está destinado para cubrir el déficit de la Revista.

Las entradas podrán retirarse con anticipación en Pasco 431 (Centro), Condorco 509 (Flores), Paz Soldán 4924 (La Paternal), Avda. Francisco Beiró 5388 (Villa Devoto), Almatuente 254 (Avellaneda). La Dirección.

danji položaj zažgati v evropskih deželah, je tisto, česar se imamo bati. Pred novimi socijalnimi idejami pa, katere prinaša komunizem, se ni treba tresti nikomur, ki mu je mar boljšega socialnega reda. Slovanstvo pa tako mora zavzeti mesto, katero mu po številu in dinamični sili ter zmoglosti pristoja v zboru narodov.

Pripomnil je eden patrov, da ne razume prav dobro, kaj je to kar se v Jugoslaviji godi, kjer sta si v nasprotju Mihajlovič in Tito. Pa je kmalu doumel, da je prav Jugoslavija danes bolešno bojišče, kjer so dvignili zastavo patriotizma ljudje, kateri zasledujejo svoje načrte in ne tistih, katere zahteva bodočnost domovine. Brezobzirno pobijajo sedaj duhovnike in druge veljavne može in javne delavce, kateri so jim na potu, izrabljajo sedanji položaj, ko je gospod v deželi tujec, kateremu je pač najljubše to, da se narod med seboj kolje in tako njemu ne dela toliko težav To je sistem Trockovega boljševizma, tistega, katerega se po pravici bojimo Toda, kaj moremo? Kar ima priti bo prišlo. Več kot življenja ne moremo zgubiti in še tega samo za nekaj let — saj smo tako že vsi obsojeni na smrt! Da bi le sedanje strahotne žrtve res bile v korist boljše sreče bodočih rodov . . .

RAČUN BREZ KRČMARJA.

9. februarja je bil krasen dan in prelepa noč. Ko pa je prisvetil 10. februar, dan svete Školastike, je megla sedla nizko in napovedala nekaj takega, kar se v Catamarki prav redko kdaj zgodi — dež . . . Zgodaj že sem se namenil proti cerkvi, da bom najprej kaj molil in ob 9 uri imel sv. mašo. Preje pa sem si še zaželel stopiti malo v breg, od koder bi rad videl mesto. Pa nisem prišel še ven iz mesta, že je imel dež piko in kar jadrno sm jo porinil nazaj. Moker bi pa vseeno ne hotel biti. In kar v tek sem moral, da sem prišel pravi čas pod streho. Na, ta je pa lepa! V Catamarki, kjer ne vedo, kaj je dež, pa naletim ravno na tak dan . . . To je sveta Školastika!, ki je nabrenkala eno svojemu bratu svetemu Benediktu, kakor beremo iz njegovega življenja. Sv. Benedikt je bil menih, sloveči ustanovitelj benediktinskega reda. Samo enkrat na leto je šel obiskati svojo sestro Školastiko. Ko je prišel spet neki dan po svoji navadi v spremstvu redovnih sobratov, je dan kaj kmalu minil. Školastika ga je nato prosila, naj ostane še čez noč, na kar pa brat seveda ni mogel pristati. Pa je tedaj Školastika sklonila glavo in zaupno molitev dvignila k nebu. Kar nenaadno se je nebo stemnilo in nastala je taka nevihta, tak nalive, da Benedikt ni mogel nikamor.

Tako pravi zgodba o Školastiki, ki je z dežjem zažgala svojega brata . . . Spomnil sem se jaz te zgodbe, ki sem jo prav tisti dan bral v brevirju med tem ko je pohleven dež štopotal po oknih in šumel po strehi. Hitro so mi tekale minute in ure. Saj sem imel toliko prošnja za vse tiste, katere imam na moji duhovski skrbi, za ves naš narod in za nebroj telesnih in dušnih potreb. Redkokdaj mi je molitev tako toplo šla iz srca. Saj ni bilo prav nobene stvari, katera bi me motila, ki bi me naprej poganjala, kakor se mi navadno godi v mojem vsakdanjem življenju.

Bila je ura že enajst, ko sem stopil iz cerkve. Še vedno je rahlo deževalo . . . Kaj pa če mi ta dež moj načrt pokazi?

Kar na telefon in sem vprašal glede pulmana za Rioho. Brez najmanjšega pomisleka so mi odgovorili, da naj bom kar brez skrbi, ker imam že rezerviran sedež . . . Torej kar naprej! Takoj sem oddal brzojav s katerim sem javil v Rioho, da pridem nocoj ob 21 uri . . .

Ko je bila ura 16 je bilo že vedro in tako sem se napotil z mojo prtljago tja, kjer je izhodišče omnibusa . . . Toda tam pa stvar ni bila tako v redu kot v mojih načrtih.

Voz ni prišel iz Riohe . . . Veliko deževje je narastlo v hudournike. Ker ni mostov je moral pulman nazaj v Rioho in . . . Torej kaj? Počakajte do jutri!

Lepa reč! Jutri moram biti v Riohi že zjutraj, v soboto pa v Córdoba . . . tako sem umoval in skušal najti izhod, katerega sem kmalu našel. Isti večer, o pol noči gre vlak v Rioho in bom tam mesto ob 21 uri nocoj jutri ob 5 uri . . .

Spet mi je prišla na misel Školastika, ki je tako zabrenkala bratu sv. Benediktu . . . Najbrže sem še kaj pozabil naročiti Mariji in mi je zato ona prebrižala korak. Zato se pa nisem kar nič vznemirjal, temveč sem stopil na postajo, vzel vozni listek za polnočni vlak in nato stopil spet v Marijino svetišče. Saj sem imel še marsikaj kar sem želel izročiti Naši Ljubi Gospej "Del Valle". Menda mi je zato poslala dež na pot, ker sem bil prekratek preje, zato sem pa kar štiri ure še priložil. Kar hitro so minile in mi pustile prav lep spomin, tako da mi ni bilo žal . . .

Malo pred polnočjo je pa zabrlizoval vlak in se pognal v noč. Jaz pa sem se raslonil v svoj kot, se zavil v suknjo in dremal proti nadaljni točki mojega potovanja, slovitemu, a malemu mestecu La Rioja.

(Nadaljevanje)

Svetemu Cirilu in Metodu

5

Ljubezen, žareča vsa njuna, še vedno nam sije. Čeprav smo Slovani na narode razne deljeni in veri nas ločita dve, pa smo vendar le eni po krvi, ki v žilah nam polje, v jeziku, ki pije

slovanski otrok ga že z mlekom iz maternih grudi, a združeni radi ljubezni apostolov tudi, Cirila učenega in pa junaka Metoda, živeti bi morali v složnosti skupnega roda.

Vzajemnost slovanska, ne iz pohlepa rojena, da vsemu bi svetu bila v blagoslov, plemenita, vsa vzorna, zakaj ne bila bi od vseh zaželjena?

Da bratje, tej misli še bolj se odslej posvetimo, v vseh ljudstev korist in blaginjo, gotovo želita učitelja naša, ki vsi jih Slovani ljubimo!

SLOVANSKI ODPOR PROTI NEMŠTVU

Nikdar ni odpor proti nemštvu med Slovani prenehal. Včasih so se cele pokrajine pod silo pritiska potuhnile, kakor da bi se narod bil popolnoma vdal. Pa je odpor izbruhnil drugod. Ko je bil tam potlačen, tlel je kakor pod pepelom naprej, da vse na drugem kraju in na drug način vzplamti znova. Če so zatiralci imeli uspeh s svojim premočnim nasiljem, so bili Slovani bolj spretni in iznajdljivi v svoji obupni samoohranilni obrambi. Valovanju nemške moči prilagojevala se je naša odpornost.

S smrtjo Karla Velikega se je moč Frankov začela vidno krhati. Njegov sin Ludvik Pobožni je bil sicer dober človek, ali kot vladar je bil brez odločnosti, pred vsem pa si v lastni družini ni znal pridobiti potrebnega ugleda. Radi njegovih družinskih preprirov država ni prišla do miru. Do konca življenja se je moral kar naprej braniti z orožjem v roki proti lastnim upornim sinovom. Po njegovi smrti so si ti po krvavih medsebojnih borbah v Verdunskem dogovoru (843) razdelili državo med seboj in, kar je za zgodovino postalo silno važno, tako ustvarili Francijo, Italijo in Nemčijo.

Slovani so vsako priložnost teh notranjih preprirov med Nemci skušali izrabiti, da zrahljajo verige odvisnosti. Ogleдали si bomo položaj nekaterih slovanskih narodov ob robu nemškega imperija.

SLOVENI ALI JUGOSLOVANI

Na Balkanu so se bili vgnezdili *Bolgari*, zelo bojevit narod tatarskega plemena, in ustanovili mogočno državo. Izmed njihovih vladarjev, "kanov", je bil posebno zaslovel po svoji krutosti Krum (803—814). Ta je razširil meje bolgarske države na zapad do frankovske oblasti. V bojih z vzhodnorimsko državo je pridrl celo pred Carigrad, izvalil Bizantince v soteske Balkana, popolnoma uničil njih vojsko, ujetega cesarja Nikiforja je pa dal obglaviti in iz njegove lobanje si napraviti čašo. Že tedaj so bili večinoma zavezniki Nemcev radi sorodnih koristi in radi nasprotstva proti rimskogrški državi. *Bolgari* so se sicer polagoma sami poslovanili, a Slovani so jih tudi naprej smatrali za vsiljive tujce in zdi se, da so to nenaklonjenost podedovali sodobni *Bolgari*, čeprav jih moramo smatrati za Jugoslovane. Saj tatarskih *Bolgarov* je bilo med podjarmljenimi Slovani razinero ma prav malo. Kakor so se drugod Slovani upirali nemškemu gospodstvu, tako so si tudi Jugoslovani, posebno Srbi, prizadevali rešiti se nemške in bolgarske nadoblasti.

Hrvatje so imeli za časa Frankov dve kneževini, ki sta bili tudi od teh odvisni: *Posavsko Hrvatsko* od Save do bosanskih planin in *dalmatinsko Hrvatsko* od Raše v Istri do Cetine na jugu. Veliki poskus Ljudevita Posavskega, da se odtrese frankovskega jarma, se je kljub začetnim velikim uspehom končno radi izdajstva Dalmatinca Borna izjalovil. Ljudevitu so se bili pridružili Slovenci do Soče in Srbi v Po-

6

Učitelja naša sta, vsi jih Slovani ljubimo! Vsekoder Slovani žive, te ljubezni boš našel sledove. Mar mi jih ko predniki naši primerno častimo? Postavili njima v čast so neštete domove,

prosvetne in božje in druge hramove. S stavbarji pa so tekmovali kiparji in veščji slikarji v umetnosti svoji, da vsak se ljubeče jim klanja, pisatelj učeni in pesnik njih slavo oznanja.

Umetniki pač le po svoje izraza so dali občutkom, ki narod do njih jih gojil je: tako so jim čast naši stariši izkazovali!

Češčenje nesme se pa skriti le v cerkve okrilje! V najširši, v ves svet to ljubezen do njih razglasimo, Iskreno obema zvestobo trdnó obljubimo!

donjavu do Timoka. Morda je v zahvalo za vdanost in pomoč kneza Borna dalmatinska Hrvatska še najmanj občutila nemško pest. Tako vemo, da je knez Trpimir (845—864) sicer po imenu še priznaval frankovsko nadoblast, vendar se pa že samozavestno nazival "pomočju božjom kneza Hrvatske".

NA SEVERU

Današnja severna Nemčija je bila takrat še vsa do Labe obljudena po slovanskih plemenih Bodricev, Ljuticev, polabskih Srbov in drugih. Še danes pričajo o njih brezštevilna imena, kakor smo že poprej rekli o krajih, koder so prebivali poprej naši pradedje. Najznamenitejše mesto severnih Slovanov je bilo mesto Arkona na otoku Rujanu (Rügen), kjer je še okoli leta 1000 vladal zadnji slovanski kralj Gotšalk. A vsi ti Slovani so po strahovitih bojih končno le nemški premoči podlegli. Narodno so se ohranili samo še maloštevilni Lužiški Srbi med Berlinom in Češko.

Čehi so se uspešneje borili proti Nemcem. Ohranili so si tudi večjo samostojnost. Ustanovili so si svojo neodvisno državo pod Borivojem, ki se je okoli 880 pokristijanal.

MOJMIRO PROTI PRIBINU

Okoli leta 830 do 846 se je zelo okrepila *Moravska*, ki ima ime po reki Moravi. Pod Karlom Velikim so Moravani bili primorani priznati njegovo nadoblast. Še leta 822 so se moravski odposlanci poklonili frankovskemu kralju v Frankfurtu.

Tudi pri teh plemenih je odvisnost od Nemcev in razširjenje krščanstva v zvezi s tem tujim gospodstvom povzročilo razkol v ljudstvu in med velmožmi. Ali so bili nagibi teh pokretov pri enih in drugih voditeljih vedno najčistejši in najnesebičnejši, kdo bi to mogel danes dognati!

Mogočni knez *Mojmir* se je postavil na čelo protikrščanske in protinemške stranke, premagal nasprotnike, med katerimi je bil eden najuglednejših *Pribina*, knez v Nitri, in jih pomoril ali izgnal.

Pribina, čeprav sam takrat še pogan, je bil dal v Nitri sezidati cerkev, ki jo je leta 830 posvetil salzburški nadškof. Staro izročilo trdi, da je ta cerkva vsaj deloma ohranjena na vzhodnem koncu sedanje stolne cerkve. To je bila poteza, ki se je v takratnem napetem položaju dala tolmačiti politično, kakor da *Pribina* išče prijateljstvo Nemcev, proti katerih vplivu in povečanju tega nevarnega vpliva je *Mojmir* po vsej pravici odločno nastopal. Za gotovo vemo, da je *Mojmir* okoli leta 835 *Pribina* napadel, premagal in pregnal iz Moravske.

Ta je s svojim sinom *Koceljem* najprej bežal k nemškemu mejnemu grofu *Rathodu*, se dal krstiti in bil kot nekaj vazal temu nekaj časa podrejen. Kmalu pa je prišlo med njima do nesoglasja in *Pribina* je s sinom odšel na Bolgarsko. Od tu je šel k posavskemu knezu *Ratimiru*. Ko so pa leta 838 Franki *Ratimira* pregnali, se je *Pribina* spravil z *Rathodom* in je

JUBILEJNA ŠTEVILKA "DUHOVNEGA ŽIVLJENJA"

V štev. 200, ki izide v povečani obliki kot program za veliko prireditev "Duhovnega življenja", bomo objavili prevelo zanimive knjige "Jugoslovanske meje z Italijo", ki jo je angleško napisal Franc Gabrovšek. Doslej nismo imeli ničesar v roki, kar bi lahko pokazali tudi drugim, ki našega jezika ne razumejo glede naših pravic na Primorskem, v Trstu, Gorici, Reki in Istri. Zato bomo pa sedaj dali v roke vsem te podatke.

Ker povečana številka stane mnogo več kot navadna, zato prosimo naročnike in prijatelje, da nam kaj prispevajo za kritje tega izrednega stroška. Naslovite na našo upravo ali na uredništvo vaše prispevke.

Če želi kdo kak izvod več naj sporoči! Vsekako bo zelo važno, da damo v roke drugim to razpravo, da tako pripravljamo pravo razpoložanje med narodom za trenutek, ko bo rešitev tega vprašanja postala aktualna.

Prv primeren način, kako pripomoči k kritju izrednega stroška te številke je z oglasom. Zato prosim vse, kateri imate kako trgovino ali obrt, da prijavite pravi čas svoj oglas.

od kralja Ludvika Nemškega okoli 840 prejel del Spodnje Panonije v fevdalno upravo. Postavil je ob Blatnem jezeru trdnjavo Blatograd in tako odlično upravljal to pokrajino, da mu je leta 847 kralj dal v last vse ogromno ozemlje, izvzeto le ono, kar je pripadalo salzburški cerkvi. To je ozemlje, ki sega od dravskih sotesk med Pohorjem in Kozjakom na zapadu pa do bolgarskih mej ob Donavi in v Sremu na vzhodu, od Rabe na severu pa do Drave na jugu.

Ko se je Kraljevič Karlman, upravitelj severne Panonije, zvezal z moravskim knezom Rastislavom proti svojemu očetu kralju Ludvikemu, je padel *Pribina* kot zvest kraljev pristaš 860 (ali 861) leta v bojih proti Rastislavu.

Sledi mu kot gospodar spodnje Panonije njegov sin *Kocelj*, ki je v začetku nadaljeval isto Nemcem in salzburški cerkvi prijazno politiko kakor njegov oče. Vendar se opaža pri njem kar takoj odlična samostojnost v mišljenju in ravnanju.

RASTISLAV KNEZ MORAVSKE

Nemci so se z vsemi silami mučili, da bi obdržali nadvlado nad slovanskimi knezi. Ko jim je moravski knez *Mojmir* postal prenevaren, ga je leta 846 kralj Ludvik odstavil in na njegovo mesto postavil kneza *Rastislava* (846—870). Ta pa je bil mož nič manj samostojnega mišljenja in slovanske usmerjenosti. Notranje boje nemške države je znal spret-

no izkoriščati, da je tembolj utrjeval svojo državo, ki je obsegala sedanjo Moravsko, del nižje Avstrije do Donave in velik del Slovaške (Nitra!). V Nitri je v zvezi z Rastislavom vladal njegov nečak Svetopolk (849—894). Rastislavova politika je šla za tem, da bi bila Moravska politično in cerkveno popolnoma neodvisna od Nemcev. Kar smo tu že večkrat povdarjali, da so nemški oblastniki vero in širjenje krščanstva zlorabljali v svoje politične namene, da so mogli širiti in utrjevati državno oblast nad Slovani, to je bilo tudi Rastislavu jasno.

Pismo papeža Hadrijana II., namenjeno Rastislavu, Svetopolku pa Kocelju in ohranjeno v prostem staroslovenskem prevodu v Metodovi legendi, omenja: "Niste namreč samo pri tem svetem prestolu prosili učitelja, temveč tudi pri cesarju Mihaelu."

Vidi se, da je bilo Rastislavu mnogo na tem, kako bi se odkrižal neprijetnega varuštva nemških misijonarjev, ki jih je salzburški nadškof, zvest podpiratelj nemške politike, pošiljal med Slovane. S tem namenom se je obrnil do svete stolice, in sicer do papeža Nikolaja I., ki je tudi proti nemškim kraljem zastopal odločno in brezobzirno, zares katoliško cerkveno politiko, kar je bilo dobro znano Rastislavu. Gotovo je papežu razložil svoje namene, da v lastni državi uredi cerkvene razmere samostojno in neodvisno od nemških cerkvenih knezov in v neposredni zvezi z Rimom. Ni nam znano, ali mu je Nikolaj I. na to odgovoril, najbrž ni imel duhovnikov, zmognih slovanskega jezika. Vidimo pa, da je Hadrijan II., njegovemu nasledniku, zadeva bila znana.

Ker so se pa Nemci takrat proti njemu zvezali z *Bolgari*, je velikomoravski knez iskal in našel zaslombe v Bizancu, starem neprijatelju Frankov. Obrnil se je tedaj leta 862 do bizantinskega cesarja s prošnjo, naj mu pošlje "učitelja", v mislih ima lastnega škofa, ki bi moravsko ljudstvo učil v vsakomur razumljivem jeziku sveto vero.

Staroslovenska življenjepisa svetega Cirila in Metoda takole popisujeta to Rastislavovo poslanstvo:

Moravski knez Rastislav se je po božjem navdihu posvetoval s svojimi knezi (velikaši) in z Moravani in poslal sle k cesarju Mihaelu, rekoč: "Naše ljudstvo je že sprejelo krščanstvo. K nam so prišli misijonarji iz Nemčije, Italije in Grčije, a nobeden ni zadosti znal našega jezika, da bi preprostem ljudstvu v domačem jeziku razlagal verske reči in v sveto pismo. Pošlji nam takega škofa in učitelja, ki nas bo učil vso resnico, da se bo moglo krščanstvo še bolj razširiti med nami in med sosednjimi narodi."

Cesar se je posvetoval. Vsi svetovalci so mu svetovali, naj pošlje Cirila in Metoda. Zatorej je poklical Cirila in mu je rekel: "Vem, da si utrujen, a nimam nikogar drugega sposobnega za to poslanstvo. Dam ti mnogo darov (za porne stroške). Vzemi s seboj brata Metoda in pojdi; vidva sta Solunčana, a vsi Solunčani čisto slovenski govore." Ciril je odgovoril: "Utrujen sem in bolehen, a vendar pojdem. Toda težko bo oznanjati vero, ako še nimajo primernih črk in knjig v domačem jeziku."

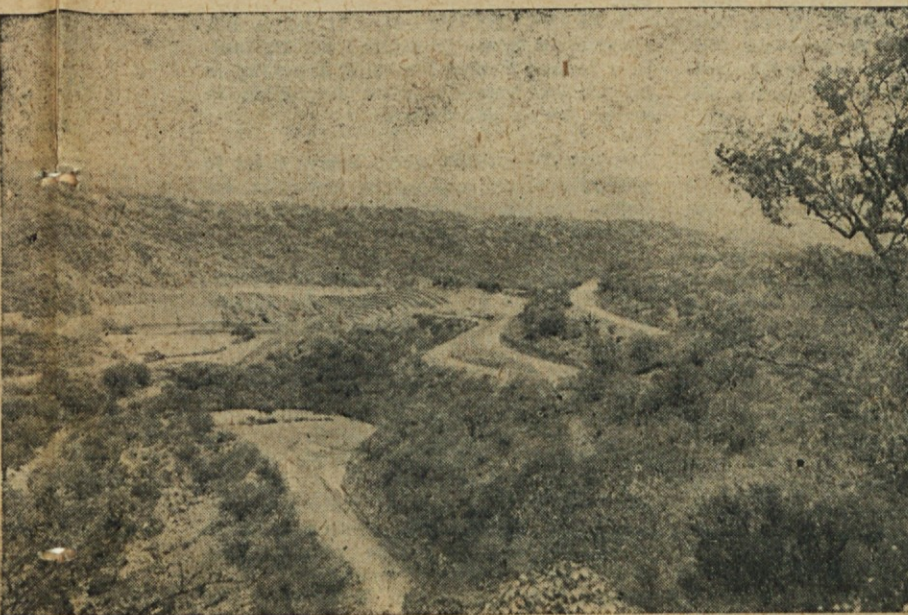
Do tu staroslovenski legendi, ki se na tem mestu med seboj dopolnjujeta. Rimska legenda pa pravi, da je moravski knez Rastislav slišal o delovanju in uspehih svetih bratov med Kozari ob Črnem morju, kar ga je nagnilo, da je poslal poslance v Carigrad. Rimsko legendo je napisal velletrijski škof Gauderih, ki se je s svetima bratoma seznanil v Rimu in je bil navzoč pri slovesnem sprejemu relikvij, svetega Klementa, ki sta jih bila prinesla iz Hersona ob severnem bregu Črnega morja.

Grški cesar je drage volje ustregel moravskemu knezu, ker mu je to narekovala politična preračunjenost. Na drugi strani je smel računati na pripravljenost sv. Cirila in Metoda, ki sta v svoji gorečnosti in ljubezni do Slovanov prav gotovo z velikim veseljem prevzela to častno nalogo. Saj je najbrž odgovarjala željam, ki sta jih oba že davno srčno gojila.

En la tapa aparecen las características de Catamarca: N. S. del Valle, la catedral con el panorama de la ciudad y el cactus, planta que forma verdaderos bosques en Catamarca.

Na bliki vidimo cesto, ki pelje v gore

Un camino del camino entre Tucumán y Catamarca.

Hija mía!

La opinión de Rosalía, es común en muchas madres. Desgraciadamente, no es ella la única en pensar y en proceder así: casi todas autorizan a sus hijas a recibir diariamente la visita del novio; y aún les proporcionan o les permiten buscar la soledad, el paseo en auto y el baile a cada rato... Si no fueran mujeres, se diría que estas madres son ángeles, tal es su inocencia...

Es esta inocencia la que nos lleva a preguntarnos con profunda extrañeza: Pero éstas, ¿son del todo ignorantes, o del todo pícaras? Y se responde uno con pena verdadera: si la picardía es pecado, no lo es menos la ignorancia culpable, y, por lo tanto, hay pecado, en la actitud de Rosalía y de todas las Rosalías que condescienden y aún estimulan esos detalles en las relaciones amorosas de sus hijas.

Por otra parte, no se necesita ciencia alguna para ver ciertas cosas; basta con abrir los ojos. Y aún a ojos cerrados, el sentido común da su fallo.

Bien es cierto que Rosalía sostiene que hoy todo es elástico: que hasta la vara con que se mide ha cambiado su extensión: que los ojos ven de modo distinto, y que la conciencia ha abandonado muchos de sus viejos prejuicios.

Quizá, entre los viejos prejuicios que dice Rosalía, haya sido abandonado el sentido común, que, junto con la decencia, el pudor y la vergüenza, ha desaparecido del mundano escenario.

Sólo así se concibe que haya madres capaces de presentar con verdadera complacencia el desplazamiento de sus hijas en el lodo de tembladerales sin salida.

Y si, por rara excepción, existiera por ahí una mujer madre que ignorase estas cosas, tampoco se la podría defender enarbolando su ignorancia como causa de perdón, puesto que su condición de madre la hace responsable de la pureza de su hija, cuyo cuidado le impone el deber de instruirse en todo lo relacionado con el cultivo de la exquisita virtud, delicada flor-recilla que fácilmente se malogra al vaho del sensualismo, o de las costumbres románticas, o del espíritu impío que palpita en el mundo.

¡Imagínate, hija, qué guardiana reclama en cada madre la pureza de los hijos! Y dime qué puede decirse de la que rechaza el pudor y la vergüenza, como viejos prejuicios que obstaculizan el cumplimiento de los preceptos mundanos...; de la que disimula lo que sabe y lo que piensa, con criminal cinismo estrangula su conciencia y empuja a su hija y al novio

a los bailes sin capuchones, a los paseos vespertinos por las sombrías calles arboladas, o a ser los protagonistas de las misteriosas entrevistas que a puertas cerradas se realizan en los tantos autos sin luces detenidos en los lugares solitarios.

¿Y qué?, ¿no es esto chic?, ¿no está de moda?... Además, ¿quién se anima a hacerse la fifi y la melindrosa en una sociedad que se divierte? ¡Hay que aceptar esas cosas!

¡Ah, hija! Lo que no se acepta con tanta alegría, es la consecuencia de todo eso: lo irreparable, la desgracia, las lágrimas, los reproches, la tremenda y angustiosa responsabilidad de mecer y acunar un inocente, cuya sola presencia será constante bofetada a la desvergüenza de la madre, y cuyo nacimiento enlodará las canas de los que no quisieron ser melindrosos ni fifies...

Ahí tienes, hija, la verdad de las cosas. La verdad sin adornos, el pecado en sí, tal como es, sin envolturas de papel celofán que lo disimulen y lo embellezcan, como suelen presentarlo ante sus confesores ciertos penitentes escasos de humildad.

No en vano las sinodales de Toledo imponen pena de excomunión mayor a los que, antes de casarse, se traten con familiaridad que cause escándalo, y no se enmienden después de ser amonestados.

Ya ves, hija, si tengo o no razón de censurar a las madres que estimulan o consienten ciertos detalles peligrosos en las relaciones amorosas de sus hijos.

Hija: he dejado un minuto la pluma y me he puesto a leer lo escrito. La lectura me ha producido la impresión de haberte hablado demasiado claro; pero no me arrepiento; lo creo indispensable, impostergable, toda vez que la tentación anda suelta y disfrazada de inocente cordero; hoy es una amiga que invita a un lunch; mañana, un paseo en canoa; luego, una reunión literaria...

Después, los resultados demostrarán que el lunch, la canoa y la literatura tuvieron muy poco que ver en el asunto.

Por eso, hija, he querido hablarte sin rodeos; de haber usado medias palabras, sólo hubiera expresado medias ideas, y creo mi deber exponerte ideas enteras, puntuar las íes y llamar las cosas por su nombre. Es claro que esto se aviene poco con mi condición de mujer y con esa natural caridad que nos lleva instintivamente a enmendar un tanto el castellano, esta bizarra y rica lengua que tan clara y cabalmente sabe nombrar el pan y el vino. Pero yo quiero dar tranquilidad a mi conciencia y advertirte a tiempo qué peligros encierran las inofensivas costumbres mundanas.

TU MADRE.

ROSA GRACIELA VALDEZ DE LOPEZ MIRO

PREBIVALSTVO LJUBLJANE

V reviji "Kronika slovenskih mest" je napisal leta 1935 tedanji vodja mestnega statističnega urada g. Lojze Pipp zanimivo študijo o prebivalstvu Ljubljane od njenih prvih početkov.

Številke segajo v najstarejšo dobo in kažejo v lepi luči razvoj mesta Ljubljane. Iz teh podatkov posnemamo naslednje ugotovitve (podatki segajo do leta 1934):

Emona je štela leta 34 pred Kristusom 1260 prebivalcev, porušena pa je bila leta 451 ali 452 po Kristusom.

Nato zasledimo prve točnejše podatke za leto 1600. Tedaj je imela Ljubljana okoli 6000 prebivalcev, do leta 1700 je število prebivalstva naraslo na 7500.

Prvi točni statistični podatki na osnovi štetja prebivalstva so nam ohranjeni iz Ljubljane 4128. Za začetka Napoleonovih let 1754. Tedaj je znašalo prebivalstvo vojsk je imela Ljubljana okoli 14.000 prebivalcev.

Pri štetju leta 1857 je bilo izkazanih 20.747 prebivalcev, pri naslednjem štetju leta 1869 22.593, leta 1880 26.284, leta 1890 31.663 (vštevši priključeni del Udmeta), leta 1900 36.547, leta 1910 (prištevši leta 1914 priključeno Spodnjo Šiško) 41.727.

V novi državi je štela Ljubljana dne 31. januarja 1921 53.298 prebivalcev, pri štetju dne 31. marca 1931 pa 59.768.

Leta 1935 so bile priključene nekatere okoliške občine in deli Ljubljani, ki je tako postala veliko mesto. Na koncu leta 1935 je imela Ljubljana mesto v prejšnjem obsebu 62.476 prebivalcev. Za leto 1936 pa cenijo Higijenski zavod v Ljubljani število prebivalstva na 85.572, ker so že upoštevale priključene občine in deli občin.

Konec leta 1938 je štela Ljubljana po statistiki Higijenskega zavoda, ki upošteva samo naravni prirastek, ne upošteva pa migracij, katere izkazuje samo

statistika ljudskih štetij 87.572 prebivalcev.

† FRANC ŠTOLFA, star 41 let iz Pliškovec na Krasu je zatisnil oči 14. junija v bolnici Ramos Mejía. V Argentini je bil 17. let. Zapušča brata Avguščina in nekaj drugih sorodnikov.

† MARTA ČERIN, stara komaj 9 let je podlegla kratki bolezni in zapustila žalostne stariše, enega brata in eno sestrico, ki žive v Munro.

† FRANC MAURIČ doma iz Pevme, star 68 let je že letos februarja zatisnil za vedno oči. Bil je vedno kaj bolehen, a vendar je bila smrt skoro nepričakovana. Rajni je več let delal v čevljarnici pri Živcu.

Tukaj zapušča ženo in sina. Maša zanj je bila na Paternalu 16. julija.

† VIKTOR JANJETIČ, star 62 let, do-

ma iz Voloske v Istri, je zatisnil oči 23. junija na Avellanedi, zapušča ženo in otroke, ki so nekateri že poročeni. Pogreba se je vdeležilo mnogo rojakov in drugih, ker je bil rajni široko znan kot stavbenik.

SLOVENSKI DOM vabi vse rojake na PRIREDITEV, ki se bo vršila 20. AVGUSTA ob 17 uri v dvorani ALSINA 2832. Spored bo zanimiv in tudi drugega razvedrila bo za vse!

NEKAJ ZA STARIŠE

Pot v nebesa je strma in ozka, a nedolžnost, ki jo vodi nežna čistost, se vzpenja po ti poti s prožnimi in lahni koraki brez težave. Zato so svetniki to najlepšo čednost čistosti tako cenili, da so v njeno varstvo vse žrtvovali, tudi svoje življenje. Sv. Neža (Inés) (jagnje) je pretrpela zanjo še kot nežna devica mučeništvo; njo je posnemalo nebroj deviškočistih duš. Sveti Alojzij in neštete množice njemu enakih mladeničev, ki "sedaj hodijo za Jagnjetom, kamorkoli gre", so se odlikovali v vseh čednostih, da bi z njimi zavarovali najlepšo: čistost. Jakob iz Vitriaka pripoveduje o sv. Evfemiji, da si je namenoma obrezala nos in ustnice, ko je zapazila, da jo zasleduje mladenič iz odlične rodbine z nedovoljeno ljubeznivostjo. Rekla je: "Ničeva lepota; v bodoče ne boš več dajala prilike za greh." Roza Limanska, prva ameriška svenicat (roj. 1586), je imela posebno lepe lase, a jih je dala odstriči, da bi ne imela skušnjav za gizdavost. Nič ji ni bilo tako zoprno, kakor če jo je kdo hvalil zaradi lepote.

To so izredni junaški in krepostni zgledi, vredni občudovanja, zlasti ko vemo, kako si omišljujejo danes mladenke vsakojake toaletne pomočke, da čimprej izgube svoj lilijin kras!

Najlepši dokaz, kako Bog sam ceni čistost, imamo v Mariji, prečisti devici. Čast božjega materinstva je Bog zaupal ponižni devici, ki je ostala čista in brezmadežna pred rojstvom, v rojstvu in po rojstvu Kristusovem, ki je združevala v eni osebi mater in hkrati tudi najčistejšo devico.

Srečna vsa srca, ki so podobna vzvišeni nedolžnosti in čistosti nebeške Kraljice!

Čim dragocenejša je pa kaka stvar, tem več sovražnikov ima. Tako je tudi s čistostjo; nanjo preži sto in sto grabežljivcev. Čistosti je nastavljenih sto in sto zank: zunanja oglašenost in priliznjenost, mamljiva lepota, dvorljiv nastop in še marsikaj očara neizkušeno srce, ki morda nič hudega ne slutí. Da govorimo s škofom Eberhardom: "Greh se dela silno nedolžnega; ima laskave in prikupljive izraze, dvoumne besede, sladke šale, mikavne pesmi, zabavne časopise, očarujočo glasbo, vabljuje predstave, šumno društvo, plesne venčke, čajne večere, zabave in zopet zabave..."

Najgotovše sredstvo zoper vse zanke, vabe in nevarnosti je beg. Mlademu človeku bi moral nekdo ponovno in dan na dan klicati: Izogni se vsaki bližnji priliki in beži! Išči pa pomoči pri mogočni nebeški Kraljici, ki je satanu glavo strla!

NAZIJSKIM ROPARIJEM SO HUDO SKAZILI PLEN

Washington. — Ko je Hitler napadel Jugoslavijo, je pričakoval, da bo tam dobil bogate vire sirovin in živeža za svoja vojaška pustolovstva. Tako piše te dni "Prosta Jugoslavija" in nadaljuje: "Ali naša Osvobodilna armada je izalovila načrte teh tolovajev." Izalovila jih je takole:

"V tako zvani Neodvisni Hrvatski je 118 rudnikov in premogorovov, ki so delovali v polnem razmahu aprila meseca 1941. Izmed teh 118 rudnikov jih je samo deset delovalo v začetku decembra 1943, vsi drugi pa so bili toliko razdejani, da precej dolgo ne bodo mogli obratovati.

Železni rudniki v Liubli so bili največje važnosti za vpadnike, ker je ruda visoke kakovosti. Proizvodnja je značala pol milijona ton na leto. Osvobodilna armada je obratovanje ponovno prekinila, tako da je proizvodnja vedno bolj pojemala, od novembra 1943 naprej pa je delo v teh rudnikih popolnoma ustavljeno. To pomeni toliko manj tankov, pušk in drugega vojnega materiala za

V zavesti lastne slabosti in v vednem strahu pred zapeljivim svetom se je sv. Neža tako-le posvetila božjemu ženinu: "Njemu sem zaročena, ki ga ljubijo angeli, ki ga občudujeta solnce in luna, ki mu je mati Marija. Če njega ljubim, sem čista; če se ga dotaknem, sem neoskrunjena; če ga prejmem, sem devica. Njemu ohranim zvestobo, njemu se darujem z vsem ognjem svojega srca."

VARSTVO NEDOLŽNOSTI IN ČISTOSTI.

V otroku je skrit naraven varih nedolžnosti in čistosti — sramežljivost. Ohranjevati in krepiti ta čut je dolžna predvsem mati otrokova, ki je že po naravi zato tudi najbolj sposobna. Malo opozorilo, kaj se spodobi in kaj ne; kratko svarilo, če je sramežljivost še nezvestnega otroka kaj trpela, zadostuje, da se otrok v bodoče zavestno ne spozabi. Pa tudi drugi domači naj bodo čuvaji npravnosti otrokove ter naj z rahločutnostjo v govorjenju in obnašanju krepe najlepšo čednost — čistosti. Da bo ta najlepši kras mladine ostal neomadeževan, se priporoča s stališča vzgojeslovja dvoje:

Zagradi vrt, kjer raste lilija. Dobri odgojitelji skrbje, da se kuga nenravnosti sploh nikdar ne prikrade v hišo ne v eni ne v drugi obliki. V družini naj se nikoli in od nikogar ne čujejo nespodobne šale, grde besede ali neprimerne pesmi. Starši naj nikakor ne trpe v stanovanju nedostojnih ali nagotnih slik, podob, razglednic. Kdor ne spravi take kuge izpod nog, je pohujšljivec, ne vzgojitelj, je ubijavec sramežljivosti. Izgovor: "Saj se otroci za take stvari ne brigajo", je jalov, kar je bilo že spredaj dovolj dokazano. Vse, kar otroci vidijo ali slišijo, se jim zapiči bolj ali manj globoko v srce, kakor seme, ki pade v sneg, da ob ugodnem času, ko sneg skopni, kali in raste.

Vesten vzgojitelj nikdar ne bo pustil, da bi se dečki in deklice igrali skupaj ali celo brez nadzorstva; tudi ne trpi, da bi otroci ostajali doma sami in brez varstva. Dostikrat se prikrade nesreča med nedolžne otroke, ker jih starši zaupajo poslom, varuhinji, misleči, da je zanesljiva, pa je izkvarjena ter varovance s svojim slabim zgledom ali pa celo namenoma pohujšuje.

Obleka odraslih naj bo vselej tudi v domačem krogu dostojna in nespodtekljiva. Ženska obleka je nedostojna, če ne pokriva dovolj delov telesa, ki morajo biti prikriti še pred lastnimi očmi; nedostojna je, če je na omenjenih krajih prozorna, pretesna; če je tako izrezana ali ohlapna pod vratom, da zbuja pohoto. Ako se naseli v tem oziru razbrzdanost v družino, bo nauk o sramežljivosti brezuspešen. (Nadaljevanje)

sovražnika.

S premogovniki tudi ni imel več sreče. Izmed vseh 83, ki so obratovali leta 1941, jih sedaj obratuje samo pet, in ti so v Brezi, Mostaru, Tesliću, Banji Luki in Vrniku. Če bi mogli nemoteno obratovati, bi letna proizvodnja značala 470.000 ton, medtem ko so vsi premogovniki na leto proizvedli 1.500.000 ton. Namesto da bi izvažala premog v Švico, kot v prejšnjih časih, ga mora kvizlinška hrvatska vlada uvažati iz Nemčije, da lahko vzdrži promet na zvezi Zagreb-Beograd."

Ko je bilo ustavljeno pošiljanje kroma iz Turčije v Nemčijo, je Svobodni jugoslovanski radio opozoril jugoslovansko ljudstvo, naj prepreči vsako pošiljatev kroma nazijem, uniči naprave po kromovih rudnikih v Jugoslaviji in sabotira železnice, ki bi vozile to rudo v Nemčijo.

Na 15 letnici Slovenskega Doma je v imenu Slovenske Krajine nastopila Emica Šeruga — Na fotografiji vidimo celo družino. Luis Šeruga je predsednik Slovenske Krajine

Bajo el Sol Libre

SEGUNDO CAPITULO (Continuación)

Enseguida rechinaron las puertas; el carcelero, con los ojos desmesuradamente abiertos miraba a los aparecidos. Espiridión señaló a la Emperatriz, quien bajó su capucha, y las luces se enredaron en las piedras de su diadema. El carcelero cayó de rodillas.

“¡Abreme hasta el Orión!”

“¡Orión, Iztok!” murmuró el carcelero.

De su cintura agarró las pesadas llaves y se les adelantó. Abrió una primera puerta, abrió una segunda, delante tercera quedó inmóvil, no atreviéndose a poner la llave en la cerradura.

“¡El aire es espantoso, preclara Emperatriz!”

“¡Abre!” gritó impaciente.

La cerradura chirrió, se abrió la puertecilla y a través de ella pasó una ráfaga cargada de humedad y de moho.

“¡Dame la luz, ustedes quédense aquí!”

El eunuco entregó la antorcha a la Emperatriz con mano temblorosa y se retiró humildemente con el guardián.

Los ojos de Teodora brillaban como dos ascuas. Echó por sobre sus hombros el manto, bajó agilmente seis semides-truídos escalones de madera. Se detuvo en un piso de tierra. El lugar era tan bajo que Teodora sintió caer sobre sus cabellos, desde el techo, gruesas gotas de humedad.

La luz iluminó un miserable aposento. Sus ojos buscaban la víctima para satisfacer su gozo. Estaba en un rincón, cubierta tan sólo por una corta túnica, atado a un pesebre con un cadena como si fuera un animal. Así estaba Iztok. Tenía encadenadas las manos detrás de la espalda con fuertes esposas que estaban soldadas, así como la cadena, a una piedra. Del pesebre asomaban algunas verduras crudas y unos nabos roídos.

“¿Te diviertes, Magister peditum? ¡Mis felicitaciones!”

La Emperatriz lanzó una satánica carcajada. La cadena chirrió y se puso tensa. Iztok volvió la cabeza, reconoció a la Emperatriz y sus dientes crujieron. En su cabeza se notaba aún dónde tenía accandados los cabellos, en la herida que le habían causado cuando por orden de Teodora lo habían prendido y atado.

“¿Aún te acuerdas cómo echaste a la Emperatriz de tus brazos, escupiste sobre su amor y gritaste ¡Prostituta!”

Iztok no contestó.

“¿El lecho es un azote demasiado atroz para tí, bárbaro? ¡Ahora puede que sepas quién es la Emperatriz y quién eres tú, gusano, perro bárbaro!”

Los músculos de los brazos de Iztok se encogieron, la pesada cadena se movió pero él callaba.

“¡Puedes forcejear, no la romperás! ¡Cuánto decido yo, está decidido por la eternidad! ¿Se te hace largo el tiempo sin el monje, sin Irene? ¡Ja, ja..., es extraordinario, un bárbaro pagano ama a un monje cristiano! Están impacientes tus manos por abrazarla, y rechazarían a la Emperatriz. Ten paciencia, ¡Azbad la consolará!”

Estas palabras lo sacudieron. ¡Irene en brazos de Azbad! Las cadenas golpearon terriblemente. Teodora calló, asustada, temiendo que se rompieran. Pero toda su terrible fuerza era poca para vencer el hierro. Por eso volvió la cabeza, miró con infinito desprecio a la Emperatriz y le escupió en la cara.

“¡Prostituta! ¡Desvergonzada! Cristo, tu Dios, del que me habló Irene, te enviará al más bajo de sus infiernos! ¡El último perro de los bárbaros merece más honor que tú, que te sientas en el trono!”

La salvaje sangre de Teodora se enfureció. Olvidó su posición, olvidó que era mujer; empelideció de ira, se acercó a Iztok y lo golpeó en la cabeza con el puño cerrado. Un

negro hilo de sangre corrió por su mejilla brotando de la herida fresca aún. Teodora no podía pronunciar palabra, su garganta no le respondía. Y cuando vió en la mejilla el negro surco y en su mano la mancha de sangre, huyó de la celda. Tiró la antorcha al eunuco en la cabeza y huyó; este apenas pudo seguirla.

De todos los rincones, de los ángulos más oscuros, veía surgir sombras que la espantaban, gritando: ¡Vagabunda, infame! ¡Cristo, tu Dios, te sumirá en los infiernos! En el agitarse tembloroso de la antorcha en las manos del eunuco, las sombras semejabán mil Furias.

Huyó jadeante a su habitación. Entre las puertas, la túnica cayó de sus hombros; se sentó sobre los suntuosos cojines, bajo la lámpara. Las llamitas asomaban de los recipientes dorados, asombradas por la mancha de sangre que teñía la blanca mano de Teodora. Las lucecitas se levantaban y volvían a esconderse tras los bordes de las vasijas de la lámpara, tal vez aterrorizadas al ver sobre la mano de la emperatriz la sangre de un inocente.

Al día siguiente, Justiniano habló con Teodora.

¡Sapientísima entre las sabias! ¿Qué opinas sobre Epafrodit? El cuestor no pudo encontrar en su poder ni una vedija de seda.”

“¿Quién? ¿Epafrodit?”

“¡El mismo, mi angelito!”

“¡Mentira! ¡Eso es una mentira! ¡Epafrodit engaña al todopoderoso déspota!”

“Revisaron los almacenes y la villa.”

“¡La enterró en la tierra!”

“Sin embargo, hasta ahora fué honrado. Siempre cumplió con el estado y la corte. Sus regalos fueron grandes.”

“¡Arena para los ojos, preclaro! Migajas caídas de la mesa de su riqueza!”

“Entonces sospechas que engaña al déspota?”

“Te engaña, créeme, te engaña. Aplica sobre él tu justicia. Confíscale todo si es que no encuentras la seda. ¡Enciérralo!”

“No debo apurarme demasiado. Iría contra mi código de justicia. Se opondría la gente de Bizancio. Si lo encierro inmediatamente, fracasaría.”

“¡No temas a la plebe! Recuerda la revolución de los símbolos. ¿Quién temía? ¡Tú, déspota, y el general Belisar! Teodora no sentía miedo. Exigí sangre, no quise apartarme del trono, y quién triunfó sobre la gentuza?”

“Tú, poderosa, únicamente tú, Justiniano todavía vagaría por tierra extraña, como acobardado por las fieras.”

“¡No temas entonces a la plebe y encierra a Epafrodit!”

“No tengo miedo, mientras tú permaneces a mi lado, no temo a la gentuza, pero sí a la injusticia. Por eso haré sobre él implacable justicia, pero que él permanezca libre hasta tanto el pleito no termine su curso según los cánones.”

“Tu conciencia es como la de las jóvenes ingenuas. Eres apóstol y santo divino. ¡Haz según tu conciencia, pero no desperdicies el tiempo, si no el griego te volverá a engañar!”

Ante Teodora apareció el negro surco que se había abierto en las mejillas de Iztok, inocente. No pudo su naturaleza, endurecida por la lucha, reprimir un estremecimiento ante el horror de su propia alma, cuando pensó que también a Epafrodit lo perseguía inocentemente, si bien tantas veces se había mostrado pródigo con su oro, cuando lo entregaba a la corte. Por eso no continuó persuadiendo a Justiniano para que encerrara al griego. Lo abrazó estrechamente.

“¡Haz según tu conciencia, apóstol, santo, divino!”

Justiniano, en cambio, procedía según las leyes.

*

Esa tarde, en el peristilo, Radován suspiraba y lloraba delante de Epafrodit, como una doncella.

“¡Sálvalo, por los dioses, por Cristo, sálvalo! Salva a Iztok, cómpralo con el oro. ¡Seré tu esclavo!”

Desde que Radován y Epafrodit supieron por Espiridión lo que había sucedido con Iztok, caminaron por el jardín como sombras vagas. Radován se revolcaba sobre el pasto y sollozaba los días enteros. El cántaro de vino permanecía intacto en su habitación. Epafrodit no hablaba, no daba órdenes, no resolvía cuentas. Tan profundas arrugas surcaban su frente, que todos los esclavos huían de él. Pero eran innecesarios su huida y su temor. A nadie castigaba, a nadie reprendía. Con todo estaba conforme, porque en nada pensaba ni lo preocupaba. Si lo condenaran a cortar la cabeza, la noche antes de su muerte jugaría a los dados con el carcelero, tan inmovible era su ánimo. Pero el que en ese juego ganara la emperatriz lo abatió tanto, que la muerte le parecía una delicia comparada con tal mal. Estoicamente sereno, esperaba insensible la llegada de los palatinos que ocuparían la villa y lo conducirían a la cárcel.

Pasó una semana, nadie se presentó. El abatido ánimo del griego se reanimaba. Revivió de pronto, como si fuera hielo que se derrite al sol.

“¡Radován!”

Llamó al músico que suspiraba bajo los pinos e invocaba la ayuda de los dioses.

“Radován, ven conmigo al peristilo. Creo que la luz aparece por oriente. (Iztok, el nombre del héroe de la novela, significa “oriente”, de allí el nombre que le dan en Bizancio: Orión y el juego de palabras que forma Epafrodit, como queriendo decir: “Creo que la luz aparece para Iztok.)

El músico lo siguió. Continuamente se estremecía, como una persona que trata de suprimir el llanto.

Cuando los escondió la rumorosa fuente, habló el griego:

“¡Radován! Esperaba a los palatinos. No vinieron. Buena señal. La venganza de Teodora está saciada. Por eso vuelve a lucir la luz en el despuntar de mi esperanza. Tal vez salve a Iztok.”

El viejecito se arrodilló ante él y rogó:

“¡Sálvalo, por los dioses, por Cristo, sálvalo!”

“Tan grande es mi pesar y tal el amor hacia tu hijo que todo lo juego por él. ¡Tú calla, no llores! ¡No te muevas de aquí! Así, de pronto, relampagueó en mi cabeza. Hasta ahora se cernía la noche. Ahora probaré.”

“¡Sálvalo, sálvalo!” balbuceaba el anciano mientras las lágrimas corrían por su barba.

En ese instante Numida anunció la llegada de los asesores imperiales de los tribunales. Inmediatamente tras él se presentó el “praetor fiscalis” — procurador fiscal — y anunció que se había abierto un pleito contra él en la suprema corte. Pues toda la corte de justicia deseaba demostrar su inocencia, el mismo Emperador dirigiría el curso del juicio. El permanecería en libertad — in custodia libera.

Teodora huyó horrorizada . . .

Cuando el pretor se retiró, Epafrodit lo acompañó demostrando la resignación del más fiel ciudadano, prometió cubrirse con el triste traje de los acusados, al que esperaba, por la clara demostración de su inocencia, reemplazar muy pronto por la solemne toga del ajusticiado. Con esto, el pretor se inclinó dignamente y lo nombró: “excellens eminentia tua, que se haga según sea justo.”

“¡Espero en Cristo y en tí, “sublimis magnificentia”!”

Luego se despidieron siguiendo los más ínfimos detalles de las reglas del vano Bizancio.

Epafrodit no fué sorprendido por esta visita, ni siquiera lo desanimó.

Aún más se levantó su espíritu caído. Como descansada águila, desplegó las alas y su mente trazó círculos audaces.

“Teodora, tan cansada estabas tú de la victoria como yo de la derrota. Ahora descansaste con el sabor de la venganza. Tu mano se estira hacia mí. Epafrodit, en cambio, te ofrece el cuchillo, para que te cortes.”

Golpeó las manos con fuerza. El esclavo se arrodilló ante él. “¡Numida, ensilla mi caballo, rápido!”

El comerciante, como un acusado, enmarañó su cabello en señal de pesar, cambió de traje, se cubrió con un sencillo manto de viaje y atravesó la ciudad, cabalgando hacia el Campo, a los cuarteles.

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

Florería -- Cvetličarna “LOS ALPES”

Vence, šopke, okrasitev miz, za veselje in za žalost,
obrnite se na rojaka

ANTONIO HOSTAR

TRIUNVIRATO 4223

U. T. 51-0732

PRIGLASITE OGLASE za številko 200.

Pošljite dobitke za srečolov na veselici

SLOVENSKI DOM je prav lepo praznil svojo 15 letnico na kateri so sodelovala tri naša društva in tudi Sokol.

Vkljub premnogim prometnim težavam se je zbralo obilo občinstva. Zmagujoč vse ovire “Slovenski Dom” stanovitno vrši svojo nalogo, da druži rojake s tiskano besedo v “Slovenskem listu” in s prireditvami v skupni družabnosti.

Sporod je bil jako bogat in odlično izvajen.

TUDI G.P.D.S. V VILLI DEVOTO je postregio z živahno kulturno prireditvijo s petjem in igrice. Vidi se, da se zelo živahno giblje tudi mladina, kar zasluži posebno priznanje.

SAMOPOČ SLOVENCEV tudi giblje in dokazuje zvesto delavnost članov, kateri so spet napravili korak naprej v dovršenje svojega društvenega doma.

POPRAVLJAM IN PRODAJAM

ŠIVALNE in PISALNE STROJE

kakor tudi vse vrste strojev za vezenje, tkanje in druga dela hišne obrti.

JOSE RAŽMAN — SAPALERI 2636

Oglasite se po 18 uri v tednu, v soboto in nedeljo popoldne.

PO CENI! — NE BO VAM ŽAL!

“200”, ki bo 10. SEPTEMB. v salonu San José.

NAŠIM PEVCEM!

Slovenski pevovodje v Bs. Airesu, zbrani na sestanku, katerega je vodil predsednik S. Gregorčičevega odbora so sklenili sledeče:

Vabi se vse slovenske pevce v Bs. Airesu in okolici, kateri so že kdaj peli pri kakršnemkoli pevskem zboru, brez izjeme, če so sedaj člani kakšnega društva ali ne, da se prijavijo in udeležijo pevskih vaj, pri zboru, kateri jim je najbližje ali kateri se jim zdi bolj primeren.

Gre se namreč zato, da na dan stoletnice rojstva Simona Gregorčiča, to je 15. oktobra, zapoje na čast našemu pesniku pevski zbor, ki bi štel približno 150 pevcev in pevk.

Javite se sledečim našim pevovodjem: F. Trebše, J. Samec, C. Jekše, B. Cibič, J. Krebelj, C. Kren, M. Merkuža.

S. G. O.

NOVA JUOSLOVANSKA VLADA

katero je sestavil dr. Ivo Šubašić, bivši ban Hrvatske, je takole sestavljena:

Dr. Ivo Šubašić — predsednik vlade, vojni minister in minister za zunanje zadeve;

Dr. Sava Kosanović — minister za notranje zadeve, za socijalno politiko in za obnovo zemlje;

Dr. Juraj Šutej — minister za finance ter za trgovino in industrijo;

Sreten Vukosavljević — minister za poljedelstvo, za dobave ter za šume in rudnike;

Dr. Drago Marušić — minister za promet in za pravosodje;

Dr. Izidor Cankar — minister prosvete, pošte in telegrafa.

V novi vladi zastopata partizanski tabbor, kakor zatrjuje poročilo iz Londona, Sreten Vukosavljević in dr. Drago Marušić, bivši ban Dravske banovine, doma iz Opatjega sela na Krasu. Dva ministra sta Srba (Kosanović in Vukosavljević), dva Hrvata (Šubašić in Šutej), dva pa Slovenca (Cankar in Marušić).

POZDRAV IZ NEMČIJE

Iz internacijskega taborišča na Bavarskem smo prejeli dopisnico od znanega slovenskega župnika č. g. Jamesa Černetar, ki je dolgo let služboval pri sv. Cirilu in Metodu v Sheboyganu in tudi drugače zelo znan v Sev. Ameriki.

Dopisnica je poslana iz Laufena na Zgornjem Bavarskem in nosi datum 2. februarja 1944. Pisana je v angleščini in se glasi:

"Dragi John: Dve leti sem oskrboval osem župnij v okrožju Bled-Bohinj in še dalje kot župnik. Odveden sem bil na varno, kjer so mi dali zaščito pred gorskimi kozami — v škofijski palači — sedaj taborišče za ameriške internirance. Počutim se dobro. Hvala Amerikanskemu Rdečemu križu. Z veseljem sem bil z našimi ljudmi in občudoval njihov značaj. Nobeno delo ni bilo pretrdo v zgodovinski uri. Nič več angleških obljub — ne kralja — nova doba za naše ljudi v triglavskem ozemlju. Pozdrav — James Černe."

Dopisnica nosi štiri pečate raznih cenzorskih uradov in je po osmih tednih priromala na svoj naslov.

NAZIJI SE DOBRIKAJO SPODNJIM ŠTAJERCEM

Neki nazijski list v zasedenem delu Jugoslavije, ki izhaja v Mariboru, je 16. marca objavil, da se bo vršila cela vrsta shodov in zborovanj po Spodnjem Šta-

VELIKA PRIREDITEV "DUHOVNEGA ŽIVLJENJA" se bo vršila v salonu San José, Azcuénaga 164, 10. septembra ob 15 uri, pod naslovom "200".

Na sporedu bo nekaj gantljivih točk v spomin Gregorčičeve obietnice, katero namerava D. Ž. primerno spomniti s posebno številko v oktobru.

Pevske točke bodo tudi nosile Gregorčičev pečat.

Presenetila nas bo tudi krasna glazbena točka "Poet", suita na lok, katero je priredil naš nadebudni umetnik na violino Ciril Kren.

Nekaj izredno lepega bodo pokazali naši mali.

Tudi naše dekleta in fantje pripravljajo prijetno presečenje z zabavnimi točkami.

Tudi igralski zbor od Sv. Roze, ki nas je lani tako prijetno presenetil, je pripravil nekaj prvovrstnega.

Za smeh bo pa poskrbel tudi kino s komičnimi prizori.

Zato poskrbite že sedaj, da boste imeli tisto nedeljo popoldne prosto. Začetek bo točen. Program bo dolg 4 ure.

Prosimo rojake, da vsak stori nekaj v ta namen, da bo ta prireditev čim lepše obiskana, ker tako boste doprinesli k kritju primanjkljaja naše revije, ob enem pa dokazali tudi tukajšnji javnosti našo skupnost. Kakor vselej, bo tudi to leto mnogo izbranega občinstva tukajšnjih ljudi, in je zato zelo važno, da naredimo nanje dober vtis.

Med veselico se vrši tudi srečolov in zato prosim rojake, da prispevajte z dobitki. Prav lep dobiček bi bile tudi kake jestvine, katere takoj prav pridejo in ljudem napravijo veselje. Dobitkov bo — 200.

nerskem (ta del Slovenije je zdaj priključen nemškemu rajhu), z namenom, da bi štajerski kmetovalci dobili več ognja in navdušenja in se čimbolj potrudili, da pridelajo kar največ živeža za nazije. Nemci so vrgli med nje novo geslo, ki mislijo, da jim bo veliko pomagalo; glasi se "pljug in meč jamčita zmago". Odkar so nazijski upi glede bogate Ukrajine splavali po vodi, se dobri kajo kmetom po vseh drugih zasedenih deželah, da bi tem več dobili od njih.

Nemški list Donauzeitung, ki izhaja v Beogradu, pa poroča 19. marca, da je nova skupina srbskih kmečkih fantov dospela v Beograd, kjer bodo fanti ostali več tednov, da se v beograjskem nemškem zavodu malo priuče osnovne nemščine, nakar bodo poslani v Nemčijo, kjer se bodo učili poljedelstva. List pripomni, da se bo 210 srbskih vojnih ujetnikov vrnilo domov iz Nemčije in po običajnem načinu nazijskega postopanja bo skupina mlajših srbskih delavcev poslana v Nemčijo v zameno.

NACIJSKE OBLJUBE SLOVENCEM

Urad za vojne informacije v Washingtonu poroča, da je nov načrt podjarmljenja Slovencev deloma obelodanjen v Hitlerjevem glasilu "Voellischer Beobachter", kateri piše, da bodo Nemci poskusili pridobiti Slovence za sodelovanje z nacijo s tem, da bodo v Ljubljani odprli "Urad za obnovo slovenske dežele". Potom tega urada bo podvzeta rekonstrukcija Slovenije na podlagi nemškega programa obnove, ki bo služil kot vzorec.

Nazijski list priznava precejšnje razdejavanje v ljubljanski okolici, katero pa pripisuje "boljševiškim bandam", hoteč

s tem apelirati na kmete v okolju Ljubljane in drugih zasedenih predelih, naj prostovoljno sodelujejo za podvig kmetijstva v ljubljanski provinci in za tesnejše odnose z Nemčijo."

Nemci sami priznavajo, da se je ljudstvo v Sloveniji organiziralo v odporne grupe od Štajerske in Koroške ter Slovenijo pa dol do Istre ter Primorja.

MADŽARI ZA SODELOVANJE S SLOVANSKIMI SOSEDI

London. — Nanovo ustanovljeni madžarski odbor je izrazil smernice za povojno Madžarsko, in sicer sodelovanje s svojimi slovanskimi sosedi in Rusijo, ter opustitev nemške orijentacije.

Odbor družiti tri glavne demokratske organizacije v Angliji. Dne 23. aprila so imeli prvi sestanek. Na čelu odbora je grof Michael Karolyi, bivši predsednik kratko-živeče madžarske republike leta 1918-1919.

Grof Karolyi je povedal na sestanku, kateremu je prisostvovalo več kot tisoč Madžarov, "da nas bo skupna borba s slovanskimi sosedi združila bolj kot katerikoli bodoča konferenca državnikov". Zahteval je smernico politike, ki bi bila na podlagi teheranske deklaracije in angleško-sovjetskega in češko-sovjetskega pakta. Podpiral je misel evropske federacije "ki ne bi bila kordon proti Rusiji ampak mogočna zveza proti nemško-fašističnemu vpadu".

Odbor ne namerava povabiti na sodelovanje ne Habsburgovcev niti pripadnikov Tibor Eckhardta, anti-semitičnega madžarskega parlamentarca, ki je sedaj v Združenih državah in zagovarja "pravice" Regenta Horthyja.

Profesor Rustem, Vambery in Oscar Jasi, madžarski liberalci v Združenih državah, so sprejeli povabila, naj se pridružijo odboru. Povabila so bila tudi poslana Bela Bartoku, znanemu skladatelju, in Antonu Halasju, diplomatu, ki je resigniral z mesta na madžarskem poslanstvu v Londonu, ko je madžarska uradno pristopila k osišču.

Mislijo, da odbor sedaj deluje na vprašanju, ki se tiče dunajske podaritve Transilvanije Madžarski leta 1940 in pa madžarskega "obnovljenja", ki je bila glavna podlaga narodne politike zavojevanj v zadnjih letih.

Verujejo, da bo zaenkrat odbor molčal o kakršnih koli teritorialnih sporih in samo izjavljajo, da želi madžarski narod živeti za mejami, ki bodo dovoljevale razvoj svobodnega, samostojnega narodnega življenja v svobodni demokratični Evropi.

KAJ SE GODI V SLOVENIJI.

Z nevoljo smo opazovali cinčanje bivše jugoslovanske vlade, ki kar ni storila nobenega odločnega koraka. Puričeva vlada je šla in imamo sedaj novo vlado, kateri načeljuje Šubašič. V njej sta dva Slovenca, na katera stavimo mnogo upanja. To sta dr. Izidor Cankar in dr. Drago Marušič. Dr. Cankarja dobro poznamo in vemo, da je zaveden Slovenec in dober Jugoslovani; poleg tega pa ima dobre mednarodne zveze, s katerimi bo mogel koristiti naši slovenski stvari. Kod odličnega predstavnika slovenstva bo brez dvoma zastavil vse sile, da naši domovini pribori primeren prostor v zboru narodov. Dr. Marušič je tudi zaveden narodnjak, pripadnik bivše liberalne stranke in po rojstvu Primorec, doma iz Opatjega sela. Kot tak bo brez dvoma neumorno delal zato, da se reši Primorje za Slovenijo in Jugoslavijo — zadeva ki je za Slovence bitnega pomena.

Ta dva moža v novi vladi, ki predstavlja nekak sporazum med sprtimi strankami, nam dajeta upanje na srečen konec stanja, o katerem vemo, da je bilo pred meseci brezupno.

V pojasnilo, od kod to, da imajo jugoslovanske vlade tako težko stališče, bomo objavili tudi nekatere dokumente, iz katerih spoznamo, kaj je oviralo možnost sporazuma.

Upamo, da je danes položaj že spremenjen in je prišlo do kakega sporazuma med obema skupinama v domovini. Objavljamo le nekatere stvari, da bodo rojaki imeli približno sliko o tem, kako je doma bilo v mesecih, kateri, tako upamo, so se letos v maju zaključili.

Ne bomo navedli vsega, ker je mogoče, da so nekatere poročila preveč pristransko napisana, nekatere pa vendarle moramo podati zato, da bomo mi mogli stvari trezno presojati in ne prenašlo nikogar niti obsojati niti proslavljati.

Nova vlada upamo da je res izraz sporazuma ne le med kraljem in Titom temveč tudi med obema narodnima skupinama doma.

Tu objavljamo tri dokumente:

ODLOMKI IZ PISMA

(Ljubljana o Božiču 1943.)

Pismo je pisal znan ljubljanski veljak, doma iz Krasa, znana osebnost slovenske liberalne stranke, čigar imena pa ne moremo objaviti, ker živi v Ljubljani in bi bilo to seveda zanj usodno.

Pismo je precej obsežno, v katerem dokazuje pisec, da je boj Osvobodilne Fronte (Tito) vse kaj drugega kot to kar

bi od nje pričakovali; ves njen boj je namenjen le proti tistim, katere smatra za nasprotnike komunizma med slovenskim narodom in da O. F. ni v nikakem boju proti Nemcem; z Italijani je pa preje celo sodelovala in od njih dobivala orožje za boj proti vaškim stražam.

Objavljamo le nekatere konkretna dejstva in povdarjamo to, da so se tri glavne slovenske stranke strnile kot en mož na eni strani; to so SLS (kelrikalci), SNS (liberalci) in SSS (socijalisti), v nasprotnem taboru so pa komunisti. Prva skupina strank je vedno predstavljala čez 90% naroda. Druga skupina, komunisti, je leta 1942 v načelu tudi sprejela sodelovanje v "Slovenskem bloku", toda je odlašala uresničenje tega sklepa in slednjič začela boj na svojo pest, v popolnem nasprotju s smernicami, katere je

V Montevideu so se zbrali vsi trije bratje Šeruga z družinami na krstni slovesnosti

imel slovenski blok. S tistim dnem se je pričela največja žalost slovenskega naroda, civilna vojna, boj med brati doma, katere je imela do božiča 1944 za rezultat 10.000 opustošenih slovenskih domov, 200 požganih vasi, 100 podrtih šol, 20.000 poklanih Slovencev in popolno vničenje vsake javne varnosti . . . (poročilo se nanaša le na Ljubljansko pokrajino, ki je štela 300.000 prebivalcev).

Pismo podrobno poroča o procesu v Kočevju, kjer so partizani na smrt obsodili in ustrelili 24 fantov in mož "kot izdaščil brez obzira na človeške pravice sojalce", ki so pa bili vsi zavedni jugoslovanski patrioti in so bili ravno najbolj aktivni organizatorji četnikov pod zastavo jugoslovanskega tedanjega vojnega ministra Mihajloviča. To je bilo 22. okt. 1943, torej že po padcu italijanskega fašizma.

Pismo navaja nebroj podatkov in citatov iz partizanskih vrst, s katerimi dokazuje, da je partizanstvo identično s komunizmom, toda ne s komunizmom, kakoršen je danes v Rusiji, ki je že davno opustil nečloveške metode pobijanja, nasilstva in mučenja, temveč je to "trockizem", kateri je v Rusiji svoj čas pustostil brez obzira na človeške pravice so državljani. Slovenski blok nikakor ne odklanja ideje socialne reforme, v kateri naj dobi delavski razred odgovarjajoče pravice, toda nikakor pa ne more mirno gledati, da se pobijajo naši ljudje in da se je upeljala civilna vojna v našo Slovenijo v tem času, ko je najbitnejši problem našega naroda, in strnjanih vrstah kljubovati nasilniku, ki je okupiral našo zemljo.

Voditelji partizanov v Sloveniji so: Kardelj, ki je bil pred leti na Ruskem in se je vdeležil španske revolucije. Od

vseh najbolj nečloveški je Baebler, židovski jud. Nadalje se imenujeta tudi Kidrič, sin bivšega rektorja ljubljanske univerze, ter Leskošek.

Za ilustracijo strašnega položaja, v katerem je civilna vojna poglajala naš narod naj služi tole dejstvo: Spomenico, katero je slovenski blok naslovil na ves slovenski narod 23. decembra 1943 je na čelu podpisal dr. Milan Vidmar, predsednik slovenske akademije umetnosti in znanosti in ljubljanski univerzitetni profesor. Poleg njegovega stoji podpis dr. Milka Kosa, znamenitega slovenskega zgodovinarja in tudi vseučiliškega profesorja. Poslanico Slovincem je podpisala cela stotina slovenskih intelektualcev in gospodarstvenikov vseh strank in ustanov. V tej spomenici opozarjajo vse Slovence na nevarnost partizanstva . . .

Na čelu Osvobodilne Fronte pa stoji kot predsednik — Ivan Vidmar, ki je brat Milana Vidmarja.

Nekaj konkretnih podatkov o žrtvah civilne vojne navaja pismo v številkah po krajih. Partizani so pobili v Novem mestu 185 možkih, v Metliki 72, Ribnica 91, Kočevje 108, Velike Lašče 75, Begunje 37, Šent Jernej 44, Dol Toplice 47, Grosuplje 53, Šent Vid-Stična 35, Mirna peč 13, Preserje 23, Stopiče 28, Šmihel 38, Žuženberk 42, Stična 35, Suhor 47, Hrušica 42, Borovnica 37, Šent Jošt-Vrhnika 25, Osolnik 29 . . . To je le en mali del vseh pobitih, med katerimi je večinoma izobraženstvo. Od 150 duhovnikov, kateri so bili nastanjeni na ozemlju, ki je v rokah partizanov, je bilo 36 pobitih. V Ljubljani sami pa je med 85.000 prebivalci na črni listi 12.000 imen.

Nadalje navaja pismo nekaj števil o požganih domovih: Begunje 45, Bloke 16, Borovnica 25, Dobrič 23, Vel. Lašče 28, Šent Jernej 53, Šent Vid 38, Stična 43, Mirna peč 21, Preserje 18, Rovte 32, Horjul 41, Stopiče 53, Sv. Križ pri Litiji 19, Šmihel 45, Toplice 37, Žuženberk 49, Brezovica 47, Zaplana 18, Šent Jošt 35.

Zeleznica Ljubljana-Novo mesto je na nešteti krajih uničena in je zasut tunel pri Ponikvah, tako da je zveza med spodnjo Dolenjsko in Ljubljano popolnoma prekinjena. Nemcem seveda ni nič mar tega, ker dolenjska železnica zanje ni nikakega pomena.

Nemci so radi partizanskih akcij pobili 500 talcev, odpeljali na prisilno delo v Nemčijo 18.000 Slovencev in se računala na 12.000 vseh, ki so zgubili življenje pod nemškimi represalijami v tistih mesecih.

Italijani so pobili 2500 talcev in deportirali 30.000 oseb.

POSANICA TREH SLOVENSkih STRANK JUGOSLOVANSKI VLADI V KAIRU 15. DEC. 1943.

Predstavniki treh političnih strank v Sloveniji: Slov. Ljudske Stranke, Liberalne Napredne ter Socijalistične stranke so sprejele in naslovijo na Zaveznike sledečo DEKLARACIJO, v kateri ugotovijo svoje stališče nasproti partizanskemu gibanju (Osvobodilni Fronti, katero vodi Jože Broz - Tito) v Jugoslaviji.

Podpisi prizadetih predstavnikov ne morejo biti objavljeni radi obstoječih razmer v Sloveniji.

Skupna izjava vseh treh strank se glasi:

Slovinci, zatirani od tujih vsiljivcev in pobijani od protinarodnih teroristov izražajo svojo hvaležnost in vdanost svojemu kralju in zvestobo jugoslovanski kraljevi vladi v njihovem prizadevanju za upostavitve kraljevine Jugoslavije na de-

mokratski podlagi. Prosijo kralja in njegovo vladu, naj stoje trdno na svojem demokratskem stališču proti teroristom in — z narodom.

Trpljenje naroda narašča vsak dan. Trpijo naši ljudje na duši in na telesu pod težo brezštevilnih zločinov, katere počenajo z zverinsko krvoločnostjo komunisti — partizani — katere vodi Tito.

Partizanskega delovanja ne vodi želja, da se bore proti vpadalcu niti volja da osvobode narod. Partizani imajo nasprotno svoj drugi cilj: izpeljati komunistično internacijsko revolucijo.

Komunistična agitacija partizanov je storila, da je združenje vseh Slovencev postalo malo verjetno, da, nemogoče. Onemogočila je odporno moč Slovencev proti vpadniku.

Prosimo kraljevo vladu, naj informira tudi vlade zavezniških držav, da so poročila iz Titovega glavnega stana in po radiju "Svobodna Jugoslavija" ter pozneje povzeta po vseh radijo postajah zaveznikov — po večini neresnična in tendenciozna. Radi tega splošnega dejstva je ugled zaveznikov močno padel v vsem našem narodu. Posebno se to občuti od tedaj, ko je narod slíhal nedavno izjavo zaveznikov o priznanju Revolucionarnega Komiteja pod Titovim vodstvom. Ta komite sestoji iz oseb, ki so bili preje člani komunistične stranke ali njihovo slepo orožje. Med člani tega komiteja ni niti enega, ki bi bil na nikak način vdeležen v kaki jugoslovanski politični stranki.

Propaganda upadnikov, kot je naravno, gre za tem, da izrabi do skrajnosti splošno razočaranje demokratskega sveta, kateri je polen zaupanja gledal v Zavezniške Demokracije. Upadnik stanovitno in sistematično zabija v glavo narodu, da je tako ravnanje Zaveznikov viden dokaz njihove umazane igre z malimi narodi.

Gornja izjava je podpisana in objavljena od vseh slovenskih političnih strank. One vse izjavljajo da je njih vseh skupni cilj: Zatreči brez odloga Titovo komunistično agitacijo, ostati zvesti kraljevski vladi in podpirati ne katerokoli vladu pač pa eno, gori imenovano v boju za osvoboditev dežele.

Vrokah imamo vse tri spomenice in pa proglas slovenskemu narodu.

Ker je bistvo spomenice razvidno že iz dokumentov, ki jih objavljamo, ni potrebno da ponatisnemo spomenice, ki rabijo tako boleče izraze, da nočemo vznemirjati z njimi rojakov sedaj, ko upamo, da je doma položaj že spremenjen na boljše.

DODATNA SPOMENICA TREH STRANK

SLS, SDNS, SSS so bile že pred in po svetovni vojni in vse doslej predstavnice

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

MATAJEV MATIJA

COPERNICE

"Kar nič ne! Veš, Matija, čebula jim strašno smrdi, čebula! Zato je nosim zmeraj nekaj s sabo v malhi. Posebno moč imajo pa čarovnice ali vešče zvečer pred Svetim Tomažem in Kresom, pa tudi na binkoštno nedeljo. Takrat najraje lazijo po polju in kujejo lunino zlatoto v cekine in jih mečejo v bele rjuhe."

"In hudo so nevarne, kajne?"

"Seveda so, lej ga! Delati znajo take pogače, ki razneso vsakega. Peko jih pa iz samih modrasov, slepovožev in zelenih kuščarjev. In slano znajo delati pa točo!"

"I, saj res!" se je domislil Mataj. "To so mi pripovedovali tudi moj oče. In moj oče so pa že tudi vedeli nekaj. Kako pa delajo one babnice točo in slano?"

"Mleka in žita, vode in soli namešajo in čudnih korenin. To čobodro izlijejo na polje, pa je."

"Kako pa je vendar to, Andraž, da nisi šel nikdar nabirat onih cekinov, ki so jih metale vešče v rjuhe?"

"Tisto zlato bi dobil le nedolžen človek, mene se pa tišči zmeraj preveč grehov. Ampak naredil sem drugo, Matija! Vedel sem tole: kjer božja mavrica pije vodo, tam je vreča denarjev, pa vreča uši; kdor se po golih kolenih priplazi do tja, koder se upira mavrica, dobi oboje."

"Pa si kaj dobil, Andraž?"

"Nič. Le poslušaj! Na levi nogi mi je zlezla hlačnica do pod kolena, ne da bi

bil kaj opazil. Pa ni bilo nič. Drugokrat sem šel pa v ris, klicat hudiča."

"Bes te plentaj!" se je zavzel Mataj in udaril po mizi. "Ali si —"

"Le počasi, Matija, počasi! Lej, Zagorjanov oča nama neso klobase in pijačo."

Hudopisk je zacmakal pohlepno. Očesci sta se mu svetili kakor živa ogelčka.

"Bog vama blagoslovi!" je zamrmral mlinar in postavil zahtevano na mizo. Prinesel jima je še hleb kruha, pogledal skozi okno in šel iz sobe.

Matija je odgnal muhe, ulomil vogal kruha, se odkril in naredil tri velike križe.

"Jaz jem kar vse od kraja", je rekel Hudopisk in zasukal krožnik tako, da je bila večja klobasa na njegovi plati. In hitel je žvečiti, kar se je dalo.

"Pa si bil res v risu?" je vprašal Mataj, ki je iztežka premagoval radovednost.

Berač mu ni mogel odgovoriti takoj, ker so mu bila usta polna. Samo očita je pogledal nepotrpežljivega soseda.

"Čakaj no, da se ne zadavim, še preden pojem klobaso!" ga je zavrnil naposled nejevoljno. "Taka smrt bi bila pa vendar malo prežalostna! Ne morem požirati kar po celem in še govoriti ob enem!"

"Saj počakam", ga je miril Mataj, "nikar se ne jezi, ljubi špehomalhi!"

Berač se je zganil in za trenotek sovražno pogledal Matija, zakaj strašno ga je grizel in pekel nespoštljivi priimek "špehomalh".

"Le čakaj, jaz ti že zakurim!" si je mislil sam pri sebi. "Hudo se boš moral pokoriti za špehomalha, Matajev Matija!"

politične volje Slovencev. Že 50 let pristojajo 90% vseh volilcev tem strankam: SLS je imela kakih 55%, ostali dve skupno 35%. Zaupanje Slovencev stalno obnavljano v tem dolgem razdobju pod avtoritarnimi in demokratskimi režimi, daje tem trem strankam in njihovim izjavam pooblastilo, da se predstavijo kot resnično mnenje celega naroda.

Kateri so motivi gornjih izjav?

1. Varljivo postopanje slov. komunistične stranke in

2. Razočaranje Slovencev nad emisijami BBC in še prav posebno nad nekaterimi odgovornimi uradniki BBC.

Vse od začetka vojne, zvesto poslušni navodilom Zaveznikov glede obnašanja in ukrepov varnosti, so te tri stranke skušale organizirati, sporazumno s komunisti, skupno slovensko fronto za boj proti invazorju (pasivna rezistenca, bojkot, sabotaža vojnih objektov, oborožen odpor). Toda komunisti so stalno odklanjali sodelovati s temi stražami. Zahtevali

so, da se ves narod strne pod njihovimi gesli, pod njihovo zastavo in po njihovih načinih. Tako so oni upali dobiti oblast pred prihodom zaveznih čet in postaviti Slovenijo v območje sovjetskega imperializma. Noben demokratski narod ne more sprejeti takih pogojev. Slovenci so demokratski. Tedaj so komunisti sklenili "likvidirati" opozicijo, to se pravi vse in vsakoga ki ni komunist, ki je lojalen napram Angliji in Ameriki.

Poleg tega je pa komunistična stranka dala pristranske razlage o sedanjem in resničnem položaju. Komunisti, na delu skozi svojo komunistično radio postajo, so uspeli vriniti se v celotni broadcasting sistem anglosaksonskega sveta, kateri je začel podajati na ves glas komunistične laži pripisujoč njim zasluge junaških patriotskih dejanj. Tako so torej z anglosaksonskim radijem v svoji službi doslegli, da je marsikak Slovenec menil, da so velike zavezniške demokracije res s partizani in da one odobravajo socialno revolucijo, katera pustoši Slovenijo. Učinek je bil med Slovenci strahoten. Z namenom da se upostavi položaj in da se da nova smer zmešanim duhovom, je slovenski demokratski blok odločil gornje spomenice strank kraljevi vladi za njeno informacijo in za obvestilo o tem zavezniškim vladam. Ravna je tako žele dati svoje polno odobrilo antikomunističnemu nastopanju jugoslovanske kraljeve vlade.

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrsta kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021

Telef. 51-5184.

HOTEL IN RESTAVRACIJA "PACIFICO"

ANTON BOJANOVIĆ

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.

Blizu Retira! V centru mesta!

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31

Bs. Aires. — U. T. 50—0277.

Villa Devoto

Krščanska socialna načela

ZAKONODAJA BODI SOCIALNA.

Važno pa je za javni in zasebni blagor, da so razmere pomirjene, da božje zapovedi in naravne postave vodijo vse družinsko življenje; da se spolnuje in spoštuje vera; da zasebno in javno cvete neomadeževano življenje; da se svetu ohrani pravičnost in ne dela nekaznjeno sila drug drugega; da vzrastejo krepki državljani, sposobni, da državo podpirajo in, če potrebno, tudi branijo. Če se torej kdaj zgodi, da grozi kak nemir radi odhoda delavcev ali radi dogovorjene opustitve dela, ali da se zrahljajo med proletarci naravne družinske vezi; ali da se sila dela verskemu prepričanju delavcev, ker se jim ne nudi dovolj prilike za verske dolžnosti; če preti v delavnicah nevarnost za neomadeževano življenje radi mešanega spola ali od drugih nevarnih dražil za greh; ali da gospodarski red delavski stan stiska s krivičnimi bremenami ali ga zatira s pogodbami (pogoji), ki nasprotujejo osebnosti in dostojanstvu človeka; ali se dela škoda zdravju s čezmernim delom in ki ni prilagoden spolu in starosti, ob teh prilikah se jasno mora — v gotovih mejah — uporabiti moč in veljavnost zakona. Te meje določijo isti razlog, kateri zahteva pomoč zakonov; da se ne sme več (stvari) podvreči zakonom, in da se ne sme dalje iti, kakor to zahteva ozdravljenje neprilike ali odvratanje nevarnosti.

Sveto se morajo čuvati pravice, v komurkoli se nahajajo, in javna oblast mora skrbeti, da posamezni svoje obdrže, s tem, da odvrča in maščuje krivice. Samo, da mora celo v zaščiti pravic zasebnikov predvsem gledati na najnižje in na uboge. Rod bogatinov namreč, ki je ograjen s svojimi varstvenimi sredstvi, manj potrebuje javnega varstva; nesrečno ljudstvo, ki nima za varstvo nobenih svojih moči, se najbolj opira na državno zaščito. Radi tega mora država izkazovati posebno varstvo in skrb delavcem, ker se prištevajo k množici siromašnih.

Država je po svojem poklicu dolžna skrbeti za javni blagor. Svojo nalogo vrši s tem, da čuva pravico in red in sicer s primernimi, za vse obveznimi zakoni, katerih izpolnitev lahko tud s svojo javno močjo izsili. Zakoni morajo torej v prvi vrsti služiti javnemu, splošnemu blagru, zato morajo biti, kakor pravilno poudarja papež Leon XIII., pravični in socialni.

Zakon je uredba pameti, ki ima za cilj splošni blagor, in jo napravi tisti, ki ima dolžnost, skrbeti za splošnost. Zakon torej le tedaj dosega svoj namen, če služi splošnemu blagru. Splošnemu blagru pa služi le tedaj, če je v skladu z naravnim in pozitivnim božjim zakonom. Če temu nasprotuje, je zakon krivičen in neha biti obvezen.

Državna oblast torej prekorači določene meje, če zahteva kaj naravno oporečnega, če zahteva več, kakor so na splošno ljudje v stanu izvršiti, ali če zahteva več, kakor je to potrebno z ozirom na splošni blagor. Celo tedaj, kakor pravi papež Leon XIII., če groze nemiri ali štrajki, zakoni ne smejo nikdar iti dalje, kakor je nujno potrebno za javni blagor. Kakor je bistvo države, da skrbi za javni blagor državljanov, tako je tudi temelj vseh zakonov, ki izražajo voljo države, javni blagor, preko katerega ne sme iti noben zakon, ker bi potem prenehal biti pravičen.

Poleg tega, da mora država skrbeti za pravično zakonodajo, je njena dolžnost tudi, da skrbi za socialno zakonodajo. Vsi sodelujejo za splošni blagor, zato se naj ga tudi vsi udeležujejo. Država je dolžna skrbeti za delavski stan, ker so delavski stanovi tisti, ki s svojim delom ustvarjajo premoženje in bogastvo držav. Država je dalje dolžna bolj skrbeti za reveže, kot za bogatine, ker le-ti ne potrebujejo tolikanj podpore javne oblasti. In delavci so tisti, ki tvorijo ogromno množino bednih in zanemarnjenih, za katere je država dolžna skrbeti. Socialna zakonodaja mora torej dandanes v prvi vrsti ščititi pravice delavcev in dela, ali z drugimi besedami: ščititi donos dela, da bo prišel v tiste roke, ki so ta donos ustvarile. Večina zakonodaj si prizadeva, da bi odstranila zle učinke socialnega nerada, ne prizadeva pa si, da bi odstranila vzroke. In to je povod, zakaj socialna zakonodaja ne napreduje tako, kot bi morala. S tem namreč, ker ni zaščiten donos delavčevega dela, je močno, da je vedno večja množica ljudi razlaščena in seve trdi nezadovoljna z obstoječimi pravnimi razmerami. Najvažnejša naloga socialne zakonodaje in zaščite delavstva torej je, da se delavstvu zagotovi donos dela in se mu le-ta tudi pravno zavaruje. S tem bo dovršen najvažnejši del socialne zakonodaje. (Nadaljevanje)

NAČRT KOMUNISTOV ZA "LIKVIDIRANJE LJUDSKIH SOVRAŽNIKOV"

Dobili smo v roke poročilo, ki vsebuje natančno izdelan načrt, kako mislijo komunisti v Sloveniji prevzeti vso oblast v svoje roke ob zlomu nemške moči. Z zavzetjem Ljubljane mislijo doseči ves svoj namen. Priprave se vrše potem silno podrobno izpeljane organizacije, ki ima v natančnem pregledu vse ulice in posamezne hiše. Vodi vse Komunistična Partija Slovenije. Ker bo treba ob tisti priliki pobiti mnogo ljudi, jih poučuje, kje in kako je treba skriti orožje in imeti pripravljeno. Ta organizacija se imenuje "Ulična in hišna zaščita". Pripravljen je točen zapisnik vseh, ki imajo biti takrat pobiti.

Upajo, da bo konec vojne nastopil na en teh dveh načinov:

1. Zlom bo nastopil nenadoma in sovražnik bo pobegnil;

2. Zlom bo nastopil bolj polagoma in se bo pričel, ko se bo zvedelo, da so se padalci rdeče armade spustili iz zraka nekje na ljubljanskem polju.

Vsak drugačen način konca bi bil nevaren za komuniste, zato je treba z vsemi silami in magari z najtežjimi žrtvami delati na to, da se to ne zgodi. Geslo komunistov je: Prvih 6 ur je odločilnih! Zato mora vsak zaupnik v tistih urah brezpogojno storiti svojo nalogo. Ako propade načrt v prvih urah, je komunistična stvar izgubljena.

V hipu, ko bodo rdeči padalci na potu proti Ljubljani od svojih izkrcevališč, se bo dal zaupnikom dogovorjeni znak. Brez odloga stopi Ulična in hišna zaščita v akcijo. Dolžnost vseh komandantov je, da takoj spravijo na noge vse svoje pripadnike. Napad na stanovanja obsojencev mora biti hiter, odločen in temeljit. Delati treba po zapiskih ter je vsak "zaščitnik" osebno odgovoren za morebitne pomanjkljivosti. Vsako usmišljenje ali obotavljanje pomeni toliko kot izdajo komunistične stvari. Pri likvidaciji se mora paziti na to, da nihče obsojenec ne uide, zato naj se najskrbneje postavijo straže in zasede. Družine, ki so na zapisku, se morajo pobiti totalno, to se pravi do zadnjega člana. Družine, ki imajo v svoji sredi le enega izrazitega protikomunista, zapadejo likvidaciji cele. Brezpogojno morajo biti pobiti sledeči:

1. Znani voditelji protikomunističnega, oziroma protipartizanskega pokreta. Voditelji izrazitih nacionalnih organizacij kot so Sokoli. Četniki, bivši Orjunaši, člani strelskih družin in slinči.

2. Vsi duhovniki, člani katoliških redov ter njihovi najožji sodelavci. Ker bo pa iz taktičnih razlogov nekaterim duhovnikom vendarle prizanešeno, je treba paziti, da se dotični v naglici spravijo na varno, to je na naprej določene kraje.

3. Pobiti se mora vsa inteligenca, ki ni stoprocentno navezana na Komunistično Partijo Slovenije in ni v njej učlanjena.

4. Pobiti se morajo tudi predstavniki takozvane meščanske buržoazije, kot so trgovci, večji obrtniki, državni uradniki, zasebni nameščenci in hišni posestniki.

5. Razume se, da morajo iziniti tudi vsi rentniki, bogataši, industrijalci in slinči.

6. Končno zapadejo likvidaciji tudi vsi mali predstavniki dosedanjega meščanskega reda: oficirji, podoficirji, orožniki, policaji, financarji itd. Izvzeti so samo oni, ki so pravi člani KP ali se udeležujejo v vrstah partizanske vojske. Ne more pa biti usmiljenja za one male ljudi, ki so člani takozvanih rodoljubarskih nacionalnih društev.

7. Pobite se tudi vsi veliki kmetje in njihove družine.

Snei obsojencev obsegajo približno 12.000 imen, poleg tega se ima v naknadni čistki pobiti še kakih 8.000 ljudi. Skupno 20.000 Ljubljčanov. Tako bo v glavnem pobita vsa slovenska inteligenca, ki je k sreči večinoma zbrana v Ljubljani (beaunci). Ker so se pojavili pomisleki radi takega števila pobite inteligence je vodstvo KP izjavilo, da to ne bo nobena škoda, če nekaj let Slovenci ne bodo imeli izobraženstva. Saj bo Slovenija le majhen košček Rusije in ni treba, da bi bila gosto naseljena. Je mejna pokrajina in bo namenjena v prvi vrsti za vojaško obrambo proti zapadu. Poleg tega ima Rusija dovolj inteligence, ki bo slovensko nadomestila.

"SLOVENSKA KRAJINA"

Odbor društva je vršo 30. junia redno polletno sejo, ko je napravil polletni račun štero je dobro znati sakšemi člani kelko je dohodkov pa izdatkov.

Dohodki:	Izdatki:
Članarina \$ 807.50	Najemnina 5 mesecev \$ 100.00
Podpora od članov .. 113.70	Podpora članom 210.00
Veselični Prijemki .. 503.50	Podpora za San Juan .. 100.00
Stopnina novih član. .. 3.00	Upravni stroški 128.40
15/l. v blagajni 191.15	Veselični stroški 316.60
	V Banco položeno .. 600.00

Skupno \$ 1618.85

Skupno \$ 1455.00

30/6. Se nahaja v društveni blagajni \$ 163.85
V Banco položeno 4081.21

Društvo má gotovine skupno \$ 4245.06

Tüdik odbor društva zahvali všem članom i članicam, da so tak rédno plačávali i tüdik želi da bi nadale tak vórno plačávali.

Z društvenim pozdrávom

Blagajnik: Štefan Ritoper

KOLINE NA AVELLANEDI

Odbor "Slovenske Krajine" se najlepše zahvali všem članom in rojakom, ki ste se tako številno odzvali veselici skupnih kolín. Vseh navzočih je bilo 130. Posebno se zahvalimo všem, ki so se toliko potrudili s pripravami.

Odbor.

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

Junín los Andes, 16. VI. 1944.

Častiti gospod Janez!

Gotovo se Vam čudno zdi, da tako dolgo molčim. Veste, da leta potekajo, in moči pešajo, zato tako malo pišem. Ko sva dne 16. malega travna telefonično govorila, jaz iz Ville Angostura pri Bariloche, in Vi iz Buenos Airesa, se ni prav dobro vse razumelo, pa vsaj sem imel veselje z Vami govoriti. Jaz sem bil v Bariloche, pa mi je bilo mogoče obiskati samo družino Kožuh, kajti sem imel potovanje na otok Victoria in slabo vreme.

Od meseca kimovca dalje, ko sem začel moje misijonsko potovanje, pa do konca malega travna sem v resnici mnogo prepotoval, in nešteto krat sem bil truden, da so me bolele vse kosti. Začetek meseca vinotoka, sem začel obiskovati kraje, ki so same puščave. Povsod so me pričakovali, kajti z mojo odsotnostjo so že pretekla leta, v katerih ni nobeden nadomestil mene. (Č. g. Pernišek je bil 3 leta drugod v službi). Torej sem imel dni, ki so v resnici bili polni dela. En tak dan je prišlo 74 krstov in 3 poroke. Pa velikokrat mi je prišlo 40 ali 50 krstov dnevno. Pa ne samo to izmuči človeka, ampak tudi potovanje, ki nekateri dan je dolgo, po slabih potih, po strminah in nad prepadi. Človek mora prav oprezno gledati na vse strani, da se ne zvrne avto, ali če grem na konju, da me ne vrže v kakšen prepad, ali brodeč reke me ne pusti v vodi. Vse to mora človek misliti in storiti ne samo za sebe ampak tudi za fanta, ki me spremlja. Meseca januarja je prišel č. g. Juan Morano iz zavoda S. Francisco in mi je pomagal. On je bil zelo zadovoljen tu v teh krajih.

Na kratko Vam opišem delo od 15. oktobra pa do konca aprila.

Meseca oktobra in novembra sem imel 377 krstov, 6 porok in 35 spovedi in sv. Obhajil. Prevozil sem med temi kraji 995 km.

DUHOVNO ŽIVLJENJE LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA
CONCESION 2560

Agradecemos muy cordialmente a los señores

JULIO TORRES ASTIGUETA y

Dr. F. N. TORRES ASTIGUETA

por la amable atención y generosidad con las cuales nos han atendido en su

CONSULTORIO JURIDICO GRATUITO

Lavalle 1282/II.

CARLOS y CAROLINA SIMON.

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

Decembra meseca sem imel 196 krstov, 30 spovedi in sv. Obhajil, ter sem prevozil 426 km.

Od 9 januarja pa do konca aprila sva z g. Moranom krstila 585 otrok in imela 27 prvih sv. Obhajil in sva prevozila 1756 km. in jaz na konju še 180 km, koder se ni moglo z avtom. Marca meseca sem pa sam šel in sem imel 15 krstov, 5 prvih sv. Obhajil; prevozil sem 500 km. Meseca aprila pa sem imel 36 krstov, 37 velikonočnih sv. Obhajil in sem prevozil 550 km. z avtom, 50 km. na konju, 40 km. pa po jezeru. Torej imam pač jaz 942 krstov in 12 porok in č. g. Morano z drugimi, ki so bili tu, imajo 300 krstov in sem prepotoval 4.377 km. z avtom, 230 km na konju, in 40 km. po jezeru. Darovali so mi 250 litrov nafte, in 70 litrov so mi prodali brez "bonov".

Sedaj sem pa doma in v teh zimskih dneh vpisujem vse krste in poroke, ter bom potem vse vpisal v kazalo. Torej je veliko dela in tudi mrzlo je sedaj tukaj.

Sedaj je minilo leto, ko sva bila skupaj v Bs. Airesu, kako hitro je poteklo eno leto. Spominjam se prav dobro in bi rad šel zopet, pa veste, da ni mogoče. Sem dobil Vaše zadnje pismo. Prav lepa hvala. Gospa Melinc mi je pisala, ona živi sedj v Plotier, ne v mestu Neuquen.

Kadar boste v Avellanedi pozdravite mi prav prisrčno vse tiste dobre ljudi, kakor tudi na Paternalu.

V tem preteklem poletju se nisem nič ustavil v Alto Valle, in tudi v Plaza Huincul ne, mi ni bilo mogoče.

Do sedaj imamo zimo brez snega v dolinah, sicer je padlo nekoliko snega z dežjem, pa je takoj skopnel. Imeli smo pa že dvakrat —12° C, ampak imamo solnčne dneve, krasne.

Bodite mi prav prisrčno pozdravljeni.

Vaš Ludvik Pernišek.